

ilke

AYLIK İNCELEME YORUM BELGE DERGİSİ

- * ECEVİT'İN "KÜÇÜK KURULTAY KONUŞMASI" ÜZERİNE
- * TÖB-DER Kongresi ve Unutulan Gerçek
- * 1 Eylül Barış Günü
- * ZEKERİYA SERTEL'İN SON YILLARI
- * SİVAS OLAYLARI RAPORU/Belge
- * TSİP GYK Üyeleri Yargılanıyor
- * iflah Olmaz Makyavelizm
- * Faşizm, Sınıfsal Temeli, ideolojik Kavramlar
- * "Hukuk Devleti" Korsanlık Yapamaz
- * iran Halk Hareketleri ve TUDEH (kronolojik tarihçe)

Cilt/10

Ekim - 1978

Sayı/58

İÇİNDEKİLER

23 Ağustos 1978'den / 21 Eylül 1978'e	3
TÖB-DER Kongresi ve Unutulan Gerçek	4
Barış'ın Elde Edilebilirliği İspatlanmıştır	9
Hükümet'in Tutumunun Aynası: Sivas Olayları	11
SİVAS RAPORU	13
Gizlenemiyen Niyetler ve «Kanatlı-78 Jandarma Tatbikatı»	24
Sonunda Kazanan Nikaragua Halkı Olacaktır	26
TSİP GYK Üyeleri Yargılandı	29
Zekeriya Sertel'in Son Yılları	35
Camp - David: Filistin Davasına İhanetin Belgesi	38
IFLAH OLMAZ MAKYAVELİZM HASTALIĞI / ALİ DOĞU	42
Faşizm, Sınıfsal Temeli ve İdeolojik Kavramlar / G. J. GALLO	49
«Hukuk Devleti» Korsanlık Yapamaz, Korsan Hapisanelere Göz Yumamaz	65
İran'da Devrimci Halk Hareketleri ve TUDEH	71
Ecevit'in «Küçük Kurultay Konuşması» Üzerine / Bilimi İnkârın «Bilimselliği» ve Demokratik Sol	86

23 AĞUSTOS 1978'den 21 EYLÜL 1978'e

23 AĞUSTOS 1978

- Nikaragua'da Parlamentoya baskın yapan Sandinist Kurtuluş Cephesi'ne bağlı 20 gerilla aralarında senatörler, bakanlar ve gazetecilerin bulunduğu 200 kişiyi rehin aldılar.
- İran'da Eylam kentinde bir lokanta bombalandı.
- TÖB-DER'de komisyon seçimlerini, «Demokratik Merkezîyetçiler», «Özgürlük Yolu», «Devrimci Öğretmen» ve «Devrimci Demokratik Birlik» grupları kazandı.

24 AĞUSTOS 1978

- İstanbul Atatürk Öğrenci Sitesi Müdürü Devrim Çelenk, faşistler tarafından yaylım ateşine tutularak öldürüldü.
- TÖB-DER Genel Kurulunda seçimleri «Demokratik Merkezîyetçiler», «Özgürlük Yolu», «Devrimci Öğretmen» ve «Devrimci Demokratik Birlik» gruplarının ortak listesi kazandı.
- Nikaragua'da istekleri hükümet tarafından kabul edilen Sandinist gerillalar, kurtardıkları siyasal hükümlülerle birlikte Panama'ya gittiler.
- İran Şahı, İran'da rejimin değişmesi halinde, ekonomileri İran'a bağımlı Batılı ülkelerin petROLSÜZ kalacaklarını söyledi.
- Sovyetler Birliği, Çin-Japon «barış ve dostluk anlaşması»nı resmen protesto etti.

25 AĞUSTOS 1978

- Türk-İş'e bağlı TES-İŞ Sendikası, toplu sözleşmede anlaşamadıkları işyerlerinde direnişe geçti.
- Ankara ve Tirebolu'da iki kişi öldürüldü.

26 AĞUSTOS 1978

- TÖB-DER Merkez Yürütme Kurulu, Gültekin Gazioğlu'nu yeniden Genel Başkanlığa getirdi.
- Genelkurmay Başkanı Evren, «Türk Silahlı Kuvvetleri, demokratik hukuk devletine yönelecek her türlü iç ve dış tehdidi anında yoketmeye daima hazırdır» dedi.
- İran'da Cemşid Amuzegar hükümeti istifa etti; yeni hükümeti kurma görevi Senato Başkanı Şerif İmami'ye verildi.
- Nikaragua'da General Somoza'nın istifasına kadar süreceği belirtilen «Genişletilmiş Muhalefet Cephesi»nin genel grev çağrısına uyanlara, ordu ateş açtı.

27 AĞUSTOS 1978

- TÖB-DER Genel Başkanı Gazioğlu, «Birlik Dayanışma» Grubunun yapacağı sahte kongreyi eleştirerek, bunun TÖB-DER'e ve demokratik öğretmen hareketine bir saldırı olduğunu söyledi.
- Genelkurmay Başkanı Evren: «Amerikan silah ambargosu devam ederse, Silahlı Kuvvetlerde azaltma yapılır.»
- Afşin-Elbistan Kömür İşletmelerinde 75 milyon liralık yolsuzluk yapıldığı saptandı.
- İran Şahı, Cafer Şerif İmami başkanlığında kurulan yeni hükümetin İslam kurallarının uygulanmasına başlıca önemi vereceğini söyledi.
- Portekiz Komünist Partisi lideri Cunhal, partisinin iki aydır süren hükümet bunalımına son vermek üzere Costa başkanlığındaki hükümete karşı çıkmayacağını açıkladı.

bir YORUM

TÖB-DER KONGRESİ ve UNUTULAN GERÇEK

Türkiye eğitim emekçilerinin tek meslek örgütü olan ve ülkemiz demokratik hareketi içinde saygın bir yere sahip bulunan TÖB-DER'in 4. Olağan Genel Kurulu 21-24 Ağustos tarihlerinde Ankara'da toplandı. Soldaki siyasal kompozisyonun büyük ölçüde yansıdığı TÖB-DER kongrelerinde çeşitli grupların yönetim için demokratik örgüt disiplini çerçevesinde mücadele ettikleri, bu durumun örgüte zarar değil, tam tersine belli bir dinamizm getirdiği öteden beri biliniyordu. Bu nedenle, burjuva basınında, kongreye «şu kadar grup katılıyor» gibi kopartılan yaygaraların yeni ve endişe verici hiç bir yanı yoktu. Esas olan öğretmen hareketinin birliği ve güçlenmesi idi ki, bu konuda zaf belirtileri hiç bir zaman, örgüt içinde çeşitli grupların bulunmasından çıkarılmazdı.

Örgüt içinde grupların bulunması bir zaaf değildi ama «grupçuluğun» bulunması önemli bir zaaf olurdu. Bu nedenle son iki yıldır TÖB-DER'i yöneten Demokratik Merkezîyetçiler ve Özgürlük Grubu, grupçuluk yapmaktan titizlikle kaçındığı gibi, bu eğilimlerinin üstüne de acımasızca gitmiş, örgütün bütünlüğünü her şeyin üstünde tuttuğunu, bir kez değil, belki bin kez kanıtlamıştı. MC iktidarları döneminde, tüm demokratik örgütler gibi, hatta onlardan daha fazla olarak TÖB-DER, bir ateş çemberinin içinden geçerek geldi ve yönetimin basireti, örgütün bütünlüğünü her şeye rağmen korudu, gücünü ispatladı. Gericiiliğin TÖB-DER'e yönelttiği tüm saldırılar, bilimsel prensiplere bağlılığın doğal bir sonucu olarak boşa çıkartıldı.

Örgütte zaaf yoktu ama, varmış gibi göstermek isteyenler hiç de az değildi. Hatta bunlar, «TÖB-DER'de bunalım var» yaygaralarını koparıırken buna kendileri de inanmadıkları için, bunalım yaratma çabaları içine girdiler. Bunların başını, bütün eğitim emekçileri kitlesinin silini yakından bildiği «Birlik ve Dayanışma» grubu çekiyordu.

«Birlik ve Dayanışma» grubu, grupçuluk yapıyordu. Bu tutumu kongreden çok önce belli olmuştu. Ancak buna rağmen TÖB-DER merkez yönetimi, merkezi olarak sürdürdüğü prensipli tutumunu yerel şubeler planında da sürdürmeye devam ediyordu. Örneğin: Demokratik Merkezîyetçiler'in yönetimde olduğu yerel şubelerde diğer gruplar gibi «Birlik ve Dayanışma» grubuna mensup öğretmenler de örgütsel faaliyetin bütün alanlarına sokuluyordu, şu ya da bu mevzide kendi grupsal hesaplarını geliştirebileceklerinden endişe duyulmuyordu. TÖB-DER ülkemizin toplumsal yaşamında etkin bir örgüttür ve bu etkinliği, yönetimden değil, eğitim emekçilerinin örgütsel birliğinden kaynaklanır.

Ancak son bir yıl içinde «örgütte bunalım var» yaygaraları, örgütte gerçekten bir bunalım yaratma eylemleri olarak gelişmeye başladı. «Birlik ve Dayanışma» grubu, yönetimde bulunduğu şubelerden Genel Merkeze küfretmeye, örgütün demokratik merkezîyetçi disiplinini hiçe saymaya yöneldi. Ancak, grupsal hesaplarının başarıya ulaşması için kendi gücünün yetmeyeceğini bildiğinden, kendi hesaplarına uygun hesapları olan müttefikler aramaya başladı. Bulabildiği müttefikler ise, «Demokrasi İçin Birlik» ve «Halkçı-Eğitimciler» vs. grupları oldu.

«Birlik ve Dayanışma»nın hesapları ne idi ve diğer grupların hesapları, BD grubunun hesaplarına hangi noktalarda uyuyordu. Rezonansa geldikleri asgari amaç ne idi? Bu soruların cevaplarını, TÖB-DER yönetimine karşı «kutsal ittifakı» oluşturan grupların dayandıkları siyasal görüşlerin yine siyasal hesaplarında aramak gerek. 4. Olağan Kongre ve sonrasında ortaya çıkan gelişmeler, bu hesapların TÖB-DER'e yansımalarından veya yansıtılmasından başka bir şey değildir.

«Birlik ve Dayanışma» grubu İDD siyasetinin TÖB-DER içindeki

temsilcisidir. Bu grup, bilindiği gibi daha önce DİSK yönetiminin yürün-
gesinde demokratik harekete büyük zararlar getirmiş, Sosyal-Demok-
rasi kuyrukçuluğu yanında işçi sınıfının birliğine sabotaj niteliği taşıya-
cak bazı niyetlerini gizliyememiş ve açığa vurmuştu. Nitekim DİSK 6.
Olağan Kongresi'nin ardından DİSK içindeki «hal ve gidiş»leri bunu
açıkça göstermiştir. Maden-İş Sendikasını DİSK içinde ayrı bir merkez
gibi görmeye başlayan İDD, daha sonra bu «merkez» etrafında müm-
kün olduğu kadar fazla güç toparlayabilmek için olmadık hesapların
içine düşmüştür.

Tekstil ve Has-İş Sendikalarında olduğu gibi, sendikaların varlığını
tehlikeye düşürebilecek tehlikeli oyunlara başvurmuş, minder dışına ka-
çarak kendi oyunlarının meşruluğunu mahkemelerde tescil etmeye kal-
kışmıştır. Bunu başaramadığı yerlerde ise, DİSK'e bağlı sendikaların
karşısına korsan sendikalar kurmuş ve çıkarmış, bu yoldan grupsal et-
kinliğini işçi sınıfı içinde geliştirmeye çalışmıştır. Ama bütün bunlar
kâr etmemiş ve kâr etmediği için İDD grubu giderek hırçınlaşmış, ray-
dan çıkmıştır.

CHP kuyrukçuluğu, İDD çizgisi ile sosyal demokrasi arasındaki sı-
nırın nereden başlayıp nerede bittiğini anlaşılmasız hale getirecek kadar
ileriye gitmiştir. DİSK'de ayakları kayan İDD'ciler, her ne pahasına olur-
sa olsun TÖB-DER yönetimini ele geçirip Maden-İş ve etrafındaki kor-
san sendikalarla onların yönetimindeki TÖB-DER'in oluşturacağı bir
«blok»u DİSK'in karşısına çıkarma hesaplarını geliştirmeye başladılar.
İstanbul ve Adana şubelerinde oynamak istedikleri oyunlar bu hesap-
ların su yüzüne çıkan ilk belirtileri olarak göründüler. Hesaba uygun
olarak tezvirat, yalancılık, örgütün birliğine sabotaj, sürüyle ilkesiz itti-
fak ve zaman zaman faşist işbirlikçiliği ve makyavelizmin her türlü-
sü İDD çizgisinin ve onun TÖB-DER'deki uzantısı olan «Birlik ve Dayanış-
ma» grubunun künyesine kazıldı.

Sosyal demokrasinin hesapları ise daha başkaydı. Onlar hükümet-
te idiler ve tekelcilerin dertlerine derman bulmakla yükümlüydüler. İçin-
de bulunduğumuz ekonomik koşullarda tekelcilere rahat nefes aldıra-
cak tedbirlerden birisi de, emekçilerin ekonomik taleplerini belli bir çer-
çeve ile sınırlamak, onların yaşam düzeylerini dondurmak ve taleplerini
askıya almak idi. Bunun yolu ise, demokratik örgütlerle «uzlaşmaktan»
bunun sağlanamadığı yerde onları «uysallaştırmaktan» geçiyordu. POL-
DER'e saldırıldı. Feyzioğlu kanadından TÖB-DER'e yöneltilen saldırılar
karşısında sessiz kalındı, TÜRK-İŞ'le «Toplumsal Anlaşma» imzalandı,
grevler yasaklandı, grevler ertelendi. Daha sonra, işçi sınıfımızın en bi-
linçli ve dinamik kesimlerini içinde barındıran DİSK'e sıra geldi...

Ancak ne DİSK yönetiminin ve ne de DİSK'in, sosyal demokrasi-
nin çizdiği çerçeve içinde bir anlaşmaya oturmasına mevcut koşullar

izin vermiyordu. Bu nedenle DİSK'in «zorlanması», «Yalnız bırakılması» gerekiyordu. Bunun ilk koşulu ise gelişen DİSK/TÖB-DER yakınlaşmasını sabote etmekten geçiyordu.

Öte yandan, eğitim emekçilerinin ekonomik mücadelesi tüm kamu çalışanlarını yakından etkiliyor ve onların da taleplerini yükseltmelerine yol açıyordu. Ayrıca kamu çalışanlarının gündeminde SENDİKALAŞMA HAKKI gibi, içinde bulunduğumuz koşullarda sosyal demokrasiye çok «sıkıntı» veren bir talep bulunuyordu. DİSK/TÖB-DER birliği, bu konuda sosyal demokrasiyi köşeye sıkıştırabilirdi. Mevcut TÖB-DER yönetimi ise, çalışanların çıkarları hilafına hükümete göz açtırmak niyetinde olmadığını defalarca göstermiş bulunuyordu. Özellikle bu dönemde, CHP ile her konuda uzlaşabilecek bir TÖB-DER yönetimi, sosyal demokrasi için büyük önem taşıyordu. Ve sırf bu iş için CHP Genel Merkezinde bir «ekip» oluşturulmuştu.

«Demokrasi İçin Birlik» grubu ise TÖB-DER'de varla yok arasında bir yerde idi. Nasıl olursa olsun, bir ittifak bu gruba canlanma şansı tanıyabilirdi ve işçi sınıfının «almasıksız hareketi» bundan kârlı çıkabilirdi. Ancak bu grup, kendi hesabına yatmayan kombinezonlardan kaçacak kadar da basiret sahibiydi. Demokratik Merkezîyetçilere ve Özgürlük grubuna karşı duyduğu hoşnutsuzluk bu grubu bir yere kadar olayların içine sürükledi ve BD'nin suç ortağı yaptı.

Doğulu «yandaşlar» ise, Özgürlük grubuna karşı duyduğu kını dolayısıyla kutsal ittifak içine sürüklendi. Duyguyla politikanın bir arada yürümediğini ise, kongre sırasında gördü ve «şoven eğilimlerle» aynı «çadır»da bulunma korkusuyla rüyasından erken uyandı!

Evdeki hesap şöyleydi:

● DİSK'e karşı bir TÖB-DER! DİSK'in dışında ve DİSK'i köşeye sıkıştıracak her türlü bloklaşmaya katılacak veya bu gibi olayların başını çekecek bir TÖB-DER yönetimi,

● Sosyal demokrasiyle her alanda uzlaşabilecek, bu uğurda eğitim emekçileri kitesinin taleplerini askıya alacak, çıkarlarını hükümete peşkeş çekecek, kısacası, hükümetin işini «zorlaştırmak» yerine «koylaştırmak» yolunu seçecek «uysal» bir TÖB-DER,

● Demokratik Merkezîyetçilerin ve Özgürlük grubunun içinde etkinliğinin bulunmadığı bir TÖB-DER,

● Bunların sağlanamadığı noktada ise ayrı bir «TÖB-DER» ya da «bölünmüş» bir TÖB-DER.

Bu hesapların tutması için sosyal demokrasinin bir kısım «saylavları» soyundular. (Bu saylavlar (milletvekilleri) içinde TÖB-DER'i «komünistlerin elinden kurtarmak gereklidir» diyenleri de vardır.)

Eğitim emekçileri kitesi, yapılan hesapları çok önceden beri sezmiş bulunuyordu. «Kutsal İttifak»ın karşısına en geniş öğretmen kitle-

sinin çıkarılması gerekiyordu ve bu yapıldı. Demokratik öğretmen hareketini temsil eden en geniş ittifak sağlanarak burjuvazinin hesapları bozuldu. TOB-DER, 4. Olağan Kongreden örgütün bütünlüğünü koruyarak çıktı.

Bundan sonra atılacak her adım bir macera olacaktı. Çünkü bu adımlar doğrudan doğruya TÖB-DER'in birliğine karşı yönelmiş açık saldırılar niteliği taşıyacaktı. Bu adımları atabilmek için ya çıldırması olmalı, ya da «ya herro ya merro!» diyecek kadar kendi geleceğinden de umudu kesmiş olmak gerekiyordu. Bu durumda olan tek grubun «Birlik ve Dayanışma» grubu olduğu görüldü. «Dostları» tek tek ayrılınca bu grup yalnız başına kaldı. Ortak kullanım için önceden hazırlanmış malzemeleri bu grup devraldı ve o da bunları tepe tepe kullandı Talip Öztürk'ün genel başkanlığında bir «ekip» kurdu ve mahkemeden meşruluk «ilamı» aldı.

Oysa bir şey unutulmuştu. Unutulan, öğretmen kitlesinin çoğunluğunun eğilimidir. Bu eğilim, eğitim emekçileri kitlesinin örgütsel birliğinin korunması yönündedir. Burjuvazinin dışardan ve içerden yaptığı saldırıların TÖB-DER'de açtığı yaraları, eğitim emekçileri hep birlikte saracaklar, olumsuzlukları dışlayarak örgütsel birliklerini örmeye devam edeceklerdir.

28 AĞUSTOS 1978

- Nikaragua Ticaret Odaları Konfederasyonu genel grevi desteklediğini bildirdi ve diktatör Somoza'nın devrilmesi için çağrıda bulundu.

29 AĞUSTOS 1978

- Gaziantep'in Nizip ilçesinde sol görüşlü bir işçi öldürüldü. Malatya CHP Gençlik Kolu Başkanı komandolar tarafından yaralandı.
- DİSK Yürütme Kurulu tarafından TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioglu'na gönderilen başarı mesajında, «TÖB-DER kongresinde oynanmak istenen oyunların aşılmasının önemli bir başarı olduğu ve DİSK'in onur üyesi TÖB-DER'in yanında olacağı» belirtildi.
- Nikaragua'da halk diktatör Somoza rejimine karşı ayaklanarak Matagalpa kentini ele geçirdi.

30 AĞUSTOS 1978

- Malatya'da komandolar tarafından vurulan CHP Gençlik Kolu Başkanı öldü.
- Peru hükümeti, 5 ilde sıkıyönetim ilan ederek, anayasal güvenceleri askıya aldı.

- Ankara'da, (PİM) Pahalılık ve İşsizlikle Mücadele Derneği üyesi üç genç polis baskını sonucunda öldürüldü.
- Kayseri'de bir öğrenci öldürüldü.
- İskenderun'da Demir-Çelik Fabrikasındaki komando işçiler, içinde devrimci işçilerin bulunduğu servis trenine saldırarak 9 işçiyi yaraladılar.
- Nikaragua'da halkın direnişi sürerken, ölü sayısı 50'ye yükseldi.
- 1 Eylül Dünya Barış Günü bütün dünyada ve Türkiye'de kutlandı. DİSK Genel Başkanı Baştürk; «Dünya barışı işçi sınıfının ellerinde yükselecektir» dedi.

bir YORUM

BARIŞ'IN ELDE EDİLEBİLİRLİĞİ İSPATLANMIŞTIR

İkinci Dünya Savaşı 1 Eylül günü başlamıştı. Bu savaş insanlığa büyük kayıplar ve acılar verdi. 60 milyonu aşkın emekçi cep-helerde öldü. 100 milyon insan sakat kaldı. İnsanlığın yarattığı maddi değerler çok büyük zarar gördü.

Savaş emperyalistlerin dünya pazarlarını yeniden düzenleme-leri ve yeni pazarlar sağlamak amacını taşıyordu. Savaşın esas yönü ise, Hitler faşizmi eliyle dünyanın tek proleter devleti olan Sovyet Cumhuriyetinin çökertilmesine yönelikti. Alman emperyalizminin yaygınlık kazanması öteki emperyalist ülkeleri de bir «Anti-Hitlerci» cephede yer almaya sürükledi. Ama faşizm, Sovyet halklarının eşi görülmedik özverili çabalarıyla yenildi. Ardından dünyanın 15 ülkesinde sosyalizm boy attı. Kazanan sosyalizm ol-muştu.

Sosyalizm kazanmıştı ama insanlık çok şeyini yitirmişti. Sa-dece proletaryayı değil, bütün insanlığı kurtarmayı hedefleyen sosyalizm, savaşın izlerini silmekten öte, insanlığı böylesi bir fe-laketten sürekli olarak uzak tutmak için çabalarını bir noktada, barış davası noktasında yoğunlaştırdı. Zaten halkların ilgisi de bü-yük ölçüde bu noktada toplanıyordu.

Dünya Barış Konseyi 1950 yılında, 1 Eylül'ü Dünya Barış günü olarak ilan etti. Kitleleri her geçen gün bir çığ gibi büyüyen dünya barış güçleri 1 Eylül'ü her yıl kutluyorlar. Ancak onlar, sadece bir günü anmakla yetinmiyorlar, barışın düşüncesini yaygınlaştırıyorlar, yeni araçlarını geliştiriyorlar. Antiemperyalist mücadele-nin barış mücadelesinden ayrılmayacağını bilen tüm ezilen halk-

lar bu davaya omuz veriyorlar. Dünyanın bütün emekçileri, kendi sınıf çıkarlarının en yüksek düzeyde yansıdığı barış mücadelesinde, barış saflarında yerlerini alıyorlar. Barış mücadelesi günümüzde, sınıflar mücadelesinin en yüksek biçimi olarak sürüyor. Dünya çapındaki sınıfsal kutuplaşma barış mücadelesine aynen yansıyor ve onu etkiliyor.

Öte yandan emperyalistler ve gericiler, barış mücadelesinin kendilerini kısıpaca aldığı görüldüğüne barışa saldırıyorlar. Emekçilerin ve sosyalizmin baş düşmanları ve bu arada maoculuk, emperyalistlerin safında yer alarak barışa sövüyorlar. Barış mücadelesi kazanımlar elde ettikçe barış düşmanları da hırçınlaşıyorlar. Barış mücadelesi, barışçıl araçlarla verildiği kadar emperyalistlerin müdahalelerine karşı, Afrikada olduğu gibi zorunlu olarak barışçıl olmayan araçlarla da sürdürülüyor. Barış mücadelesine bağlı olarak sınıf mücadelesi dünya planında olduğu gibi tek tek ülkelerde de kızışıyor. Emekçilerin devrimci mücadelesi ülke yaşamında etkinliğini artırıyor ve zafere yaklaşıyor. Barış koşulları ve mücadelesi, ülkelerdeki sınıf mücadelesinin mantığını su yüzüne çıkarıyor ve besliyor.

Barış'ın bunca yaygınlaşmasına rağmen barış düşüncesinin daha da ulaştırılması gereken toplum kesimleri mevcuttur. Onlara, günümüzde uğruna mücadele verilen barışın ne anlama geldiği kavratılmalıdır ve bu da barış güçlerinin, barışın öncülerinin görevidir.

Barış, sosyalizmin emperyalizmle uzlaşması olarak görece kadar sorunun gerçek özünden uzak olan bu kesimlerin eğitilmeleri gereklidir. Böylece onların da barış mücadelesine kazanımları olanağı mevcuttur. Kimi goşist unsurların zannettiği gibi, emperyalizme tam cepheden ve canevinden bir saldırı olan barış, sosyalizmle emperyalizmin uzlaşması değil; içinde sınıf mücadelesinin uğraklarından biri olan «devrimci uzlaşma»da taşıyan bilimsel sosyalizmin en yüce amaçlarından biridir. Barıştan kimin ne kazandığı sorusu gibi yalın bir mantıkla dahi kavranabilecek bu davayı, zengin diyalektiği ile de işlemek, örgütlemek ve propaganda etmek başpca görevimizdir.

Öbür yandan objektif olarak barıştan yana olan kitleleri peşinden sürükleyen bazı burjuva akımların yanlış barış anlayışlarının da açığa çıkartılması zorunluluğu var. Örneğin sosyal demokratlar çoğunlukla, dünyanın mevcut durumunu «barış» hali olarak değerlendiriyorlar. Bu anlamda onlar uluslararası statükonun korunmasından yana bir yol izliyorlar. Silahsızlanmaya değil,

«denge»ye dayalı bir barış anlayışının, emperyalizme hizmet etmek olduğunun da geniş yığınlara kavratılması gerekiyor.

Bugün sosyalist ülke halkları veya kapitalist ülkelerin bilinçli proleterleri, barış davasına örgütlü olarak sahip çıkıyorlar. Barış güçlerini sosyalistlerden ibaret görmek ve barış yolunda örgütlenmeleri bu çerçevede tutmak yanlıgıların en büyüğüdür. Barış için örgütlenmeler, barış güçlerinin mümkün olan en geniş kesimini kapsamak zorundadır ve barışın öncü güçleri olan sosyalistlere bu konuda büyük görevler düşmektedir. Örneğin: Türkiye'de bu yanılıgı vardır ve barış örgütlenmesine yansımıştır. İşçi sınıfının ve emekçi halk örgütlerinin tümünü dışında bırakan ve bir siyasal çizginin yandaşlarını derlemeye çalışan Barış Derneği bu yanılıgının sakat doğmuş çocuğudur. Bu olumsuzluğun gerçek barış öncüleri tarafından aşılması gerekir ve aşılacaktır da.

2 EYLÜL 1978

- Sivas'ta, Alevilerin yoğun olduğu Alibaba mahallesine faşistlerin saldırması sonucunda çıkan olaylarda 2 kişi öldü, 14 kişi yaralandı, çok sayıda işyeri tahrip ve yağma edildi.
- Ankara'nın Mamak semtinde sol görüşlü kişilere kanlı saldırılar düzenleyen, komandoların oluşturduğu bir örgüt ele geçirildi.
- Ankara'da, kimlikleri saptanamayan kişilerce ateş açılması sonunda bir kişi öldü.
- Başbakan Ecevit, «Halkımızın iyiniyeti, yüreklerine kin ve düşmanlık tohumları ekilen, düşüncelerine bağınazlık zinciri vurulan kimselerden de çoğunu, insanlık, uygarlık ve özgürlük yoluna çekmeye yetecektir» dedi.
- İsrail'de 100 bin kişi Menahem Begin'in Camp David'de «ödün vermesi için» gösteri yaptı.

bir YORUM

Hükümetin Tutumunun Aynası:

SİVAS OLAYLARI

Gericiliğin emekçi halk hareketi üzerindeki düşmanca planlarının başarısı için emekçilerin saflarında yapay ayrılıklar yaratmak ve varolan tarihsel farklılıkları bu amaç için kullanmak, bilinen ve çok denenmiş bir yoldur. Böylece, emekçilerin güçlenen birliğini engellemek ve ortak düşmanlarını onların gözünden sak-

lı tutmak umulmaktadır. Halk muhalefetine gelişip güçlenmesinden korkan tüm gerici güçlerin her zaman başvurdukları bu yöntem, bugün Türkiye'de ve özellikle Doğu'da uygulama zemini bulmaktadır. Bu yolla faşistler ve gericiler, ilerici halk güçlerine saldırabilmek için mevziler elde ediyorlar, meydanı boş buldukları mevzilerini güçlendiriyorlar.

Faşistlerin istismara yeltendikleri tarihsel koşulların başında, milliyet ve mezhep ayrılıkları geliyor. MHP ve yandaşı örgütlerin doğudaki provokatif girişimlerine AP çanak tutmuş ve tutmaktadır. MC iktidarları döneminde MHP, özellikle Maraş, Elazığ, Sivas gibi mezhep farklılıklarının belirgin olduğu illerde üslenebilmiş, belli ölçüde «kitle desteği» sağlayabilmiştir. Bugün doğu illerinde işlenen faşist cinayetler ve sabotajlar, mezhep düşmanlıkları üzerine oturtulmaktadır.

3 Eylül günü Sivas'da, halkın da yaygın bir biçimde katıldığı çatışmalar, faşistlerin kışkırtmaları üzerine başladı. Devrimci öğrencilere saldıran faşistler daha sonra alışılmış yalanlarına başvurarak «solcuların camileri basacağı» safsatasını yaydılar. Olayın bu görünen yanı, basit bir «zaptiye kafası»nın bile kavrayabileceği basitliktedir. Nitekim, sorumlu bakanından yerel güvenlik sorumlularına kadar bir dizi görevlinin olayları değerlendirmesi de bundan ileriye gitmemiştir. Hatta TRT, olayların «çocuk kavgası»ndan başladığını yayacak kadar maksatlı davranmıştır.

9 kişinin ölümüne ve yüzden fazla insanın yaralanmasına yol açan Sivas olayları bir kere daha gösterdi ki hükümet saldırı ve cinayetlerin üzerine gitmek yerine olayların üstünü örtmeyi ve durumu idare etmeyi yeğlemektedir.

Şiddet olayları konusundaki bu tutumu, kurulduğundan bu yana hükümetin temel zaaflarından birini oluşturmuştur. Gerici faşist örgütlere cesaret ve rahat çalışma olanağı sağlayan da hükümetin bu kararsız ve çekingen tavrıdır.

Halbuki doğuda, aleviler ve kürtler üzerinde estirilen terör sistemli bir organizasyonun ve belli bir amacın sonucudur. Olayların kışkırtılmasında, gelişmesinde ve saldırganların korunmasında, halkın güvenliğinden sorumlu devlet görevlilerinin parmağı ve rolü vardır. Emniyet örgütü demokratikleştirilmedikçe bu böyle olmaya devam edecektir. CHP, olayların kaynağına incek siyasi dinamizmi göstermekte geç kalmıştır. Aşağıda okuyacağınız belge bu teşhisimizi doğrulayacaktır...

bir BELGE

SİVAS RAPORU

Sivas olayları nedeniyle bir basın toplantısı yapan demokratik örgütler ve meslek kuruluşları, gericiliğin Türkiye üzerinde oynadığı oyunun maskesini düşürmüştür.

Tarihsel bir belge olan bu açıklamayı, Hükümetin de dikkatini çekmek üzere yayımlıyoruz:

İLKE

SİVAS OLAYLARIYLA İLGİLİ DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİNİN BASINA AÇIKLAMASI :

SİVAS OLAYLARININ PERDE ARKASI

Sivas olaylarının gerçek yönü neydi? Kamu'ya nasıl yansıtıldı? Bu güne değin yapılan açıklamalar tek yönlü olmuştur. Bir halk deyiminde «kimi açar, kimi çeker.» Sivas olaylarında öyle oldu. Evleri, işyerleri yakılan, yıkılan, talan edilen, saldırıya uğrayanlar aniden suçlu oldular gözaltına alınarak günlerce işkence gördüler ve arkasından da tutuklandılar. Bunlar yetmiyormuş gibi kamu'ya ters ve yanlış bilgiler verildi. Öylesine oyunlar dönüyordu ki iktidar dahi «Allah belalarını versin» diyerek güçsüzlüklerini belirtiyorlardı. Demek ki bu olayların yönlendiricileri öylesine güçlülerdi ki boyutları ikdidarı aşıyordu. Bu nedenle gerçek suçlular yerine mağdur olanlar ve suçsuzlar suçlu gösterildi.

Bizzat olayları yaşayan, görenler olarak olup bitenler karşısında utanç duyarak bu açıklamayı yapmak zorunluluğu doğdu.

Sivas olaylarının kökeni elbetteki birkaç günlük veya aylık bir çalışmanın, kışkırtmanın sonucuna dayanmamaktadır. Yillardan beri ülkenin her ilinde meydana gelen saldırılardan ve katliamlardan soyutlanamaz. 1961 Anayasası, birçok demokratik hak ve özgürlükler getirmişti. Bu özgürlüklerden yararlanan işçiler, köylüler ve tüm emekçiler uyanmaya, toplumsal gelişmeleri izlemeye, insanca yaşamak ve koşullarını öğrenmeye ve aramaya başladılar. Kendi sömürü ve egemenliklerini sürdürmeye çalışan güçler uyanan emekçi sınıf ve tabakaları sindirmek, baskı altında tutmak için yeni yöntemlere başvurdu. Sömürü ve baskıdan deneyleri olan ABD'lerinde ba-

riş gönüllüleri adı altında uzmanlar getirildi ve ülkemiz adım adım gezdirildi. Ülkedeki etnik gruplar, mezhep ayrıcalıklarını saptayarak raporlar düzenlediler. Bu raporlar doğrultusunda çalışmalara başlayarak çelişkileri körüklemeye çalıştılar. Yine aynı doğrultuda siyasi partiler kurduklar. Bu partilerin denetiminde çeşitli örgüt ve dernekler kurdurularak bölücü ve tahrik edici çalışmalarını hızlandırdılar.

İşte Sivas olayları bu zincirin bir halkasıdır. Bu güne değin yapılan bölücü ve kışkırtmaların sonucu doğmuştur. Olayların birkaç ay öncesine bakıldığında bu olayların yöneticileri ve oyuncularının kimler olduğu ve nasıl hazırlandığı anlaşılacaktır.

1 — Sivas'ın Divriği ilçesinde Aleviler çoğunluktadır. Burada Türkiye Demir - Çelik işletmeleri genel müdürlüğüne bağlı çürek, divpalet maden tesisleri bulunmaktadır. MC döneminde bu işyerlerine çok sayıda faşist militan işçi adıyla alındı. Görevleri sadece yörede Alevi - Sünni çelişkilerini yaratmaktı. Halka saldıyorlardı, camii bahçelerine patlayıcı maddeler atılarak halkı tahrike çalışıyorlardı: Halk bu oyunlara gelmedi.

2 — İmranlı ilçesinde de aynı oyunlarını sergilediler, evler ve işyerleri tahrip edildi, insanlar yaralandı.

3 — İlçelerdeki bu oyunları fiyaskoyla sonuçlanınca, oyunlarını Sivas il merkezine kaydırmaya çalıştılar.

Bu çalışmalarını bazı örneklerle açıklayalım:

1 - 11 Ağustos 1978 Hakikat Gazetesi «Bize göre» sütununda «İHTİLAL BAŞLADIKTAN SONRA» başlığı altında şöyle deniliyor: «GİDİŞ BUDUR; Türkiye şartları içinde ekonomik, sosyal, kültürel ve ideolojik oluşumlarla bir bolşevik ihtilaline süratle gidilmekte ve başarı içinde Bü-

lent bey bir kalkan ve alet olarak kullanılmak istenmekte ve kullanılmaktadır.»

2 - 25 Ağustos 1978 tarihli Hakikat gazetesi «Yarımlar Kimin» sütununda «MASUMLARMIŞ» başlıklı yazıda: «..... Müslüman hemşerilerimiz camiide namaz kılarken Allaha küfretmek gayretini gösterenler Müslümanlar camilerden çıkarken üzerlerine kurşun yağdırırlar..... Dükkanları basıp haraç istercesine bilmem ne DER'e para topluyorlar.»

3 - 1.9.1978 tarihli Yeniden Doğuş dergisinin 7. sayfasında «KURTULUŞ YAKINDIR» başlığı altında «fertler olarak kendimizi İslama uydurmak ve Müslüman olmak zorundayız. Yanlırlara mahal olmasın kendimizi yeni baştan sıraya çekip eksikliklerimizi tamamlamak düzenin bize yamadığı İslamdan olmayan taraflarımızı musamahasız ve tavizsiz kesip atmak zorundayız... Kurtuluşumuz yakındır.

4 — Sivas Eğitim Enstitüsü, MC döneminde komandoların «eğitim» ve saldırı karargahı olmuştı. Nasıl ki Amerikan üslerine Türk kumandanları giremiyorlarsa, bu eğitim enstitülerine de hiç bir güvenlik kuvveti veya devlet yetkilisi giremiyordu. Girenler ise önceden haber verilerek ve onların izini alınarak giriyorlardı. İktidar değişikliği ile okul yönetimi demokratlaştırıldığından dolaydırki bu faşistler mevzilerini kaybettiklerini bilerek saldırılarını daha da artırdılar. Hergün sokaklarda olaylar çıkartıyorlardı ve adam yaralıyorlardı.

5 — Eğitim Enstitüsünde okuyan bir komandonun arkadaşına yazdığı mektupta «Metin kardeşim bu mektubu Sivas'daki olaylardan önce yazdım sonra atıyorum. Bizden beş yaralı var biz TÖB-DER'e Allah Allah diye saldırırken POL-DER'li polisler üzerimize ateş açtı, komünistleri hiç kovalamadılar ama yinede TÖB-DER'e saktuk. CHP binasını, Musullar Kitapevini çeşitli solcu kuruluşla-

rı tahrip ettik şimdilik bu kadar. Sabahleyin postahanedede bu notu yazdım. —Kardeşin Remzi İbicek.»

6 — Öğretmen Erol Arabacı, okuldan evine yeni dönmüştür evinin zili çalınır, açtığında üç kişinin silahlı saldırısına uğrar kafasında ve vücudunun çeşitli yerlerinden ağır yaralanır. Saldırganlardan birini tanıır ve lütfen yakalanır diğer ikisi daha ortalarda yoklar.

7 — Eğitim Enstitüsü öğretmeni Yunus Yıldırım okuldan evine oğlu Osmanla dönerlerken yolda beş kişinin silahlı saldırısına uğrar. Ondört tane kurşun sıkılır baba ve oğul ağır yaralanırlar. Saldırganlardan ikisini tanırlar bunlar lütfen yakalanırlar, diğer üç suç ortağı ortalarda halen yoklar. Kimbilir hangi saldırının içindedirler.

8 — Öğretmen Seydullah İnanğün'ün evine iki defa patlayıcı madde atılarak tahrip edildi.

9 — Altıntabak mahallesindeki Kartal Kırathanesini kurşunladılar.

10 — Alibaba mahallesine gitmekte olan bir grubun üzerine yayılım ateşi açılıyor. Bir işçi olmak üzere 4 yurttaş yaralanıyor.

Bu kışkırtma ve saldırıların kimlerce, niçin yapıldığını iyi bilen Sivaslılar bu oyunlarına gelmediler. Ama kışkırtmalar ve saldırılar durmuyordu. Çünkü emniyet görevlileri ve üst düzeydeki yöneticiler bunları koruyor ve destekliyorlardı.

Her an doğması muhtemel olan olayların önlenmesi için Sivas Millet vekilleri çağrılarak durum anlatıldı ve durumu ilgili sorumlulara iletilmesi ve uyarılması istenildi. Ayrıca il sorumlularına da iletiliyordu. Önlem alınmadı veya alınmak istenilmedi. Nihayet Ramazan ayı geldi, istismarın en çok olabileceği bir aydı. Ramazan ayı içerisinde öylesine yalanlar uyduruluyordu ki «Aleviler - Komünistler camileri bombalayacaklar, camii valzini dövdüler. Oruç tutan

yurttaşlara saldırdılar...» gibi aslı ve astarı olmayan yalanlar uydurularak her tarafa yayıyorlardı. Bildiri üzerine bildiri dağıtıyorlardı. Öyle bir noktaya gelindiki halk, bu saldırganların sabotajlarına karşı kendi camilerini beklemek zorunda kaldılar. Nihayet ramazanın sonuna gelinmişti ki saldırgan faşistler bir bildiri ile halkı adeta savaşa çağırıyorlardı. Bildiride:

«Aziz hemşerilerimiz, aceli gelen köpek cami duvarına pisler ata sözü tecelli etmektedir. En son çağrı olarak camilerimize sıldırmayı, mübarek ramazan ayında yüzümüze sigara üfle-meye kadar cüret etmişlerdir. Fakat Ülkücü Türk gençliğinden daima hak ettikleri cevabı almışlardır. Ülkücü gençlik olayları yakından takip etmekte ve her an uyanık bulunmaktadır. Ancak Vatan müdafası sadece gençlere terk edilemez. «Ben de bu Vatanın evladiyim» diye herkes vazifesini yerine getirmeli ve mücadeleye destek olmalıdır...»

OLAYLAR BAŞLIYOR

1 — Alibaba mahallesi: 3.9.1978 günü saat 10.00 sıralarında halk pazar yerinde bayram hazırlığı yapılmaktadır. Bu sıralarda mahallenin üst kesiminde bulunan Çukurtarla semtinde patlayıcı madde atılıyor. Ve yoldan geçen yurttaşlara saldırılıyor. Önceden hazırlanan plan gereğince faşist bir grupta aynı anda Alibaba pazaryerindeki halka silahla saldırarak «ey Müslümanlar ne duruyorsunuz, Aleviler, Komünistler namazdan çıkan Müslümanlara saldırdı, Müslümanlar katledildi» diyerek saldırılarını ve tahriklerini sürdürdüler. Bu sırada yaşlı bir kadın saldırganın açtığı ateş sonucu öldürüldü. Birçok kişi yaralandı. Pazar yerindeki tüm eşyalar, araçlar talan ve tahrip edildi. Kalabalık giderek büyüyor, mahalle aralarına dalarak evleri yakma, yıkma girişimlerini yoğunlaştırıyorlardı.

Olay giderek büyüyor ve tüm bölgeye yayılıyordu. Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar panik içerisinde sıkılan kurşunlar altında nereye sığınacaklarını şaşırmış, var güçleri ile bağırarak imdat istiyorlardı. Mahalle bir savaş alanına dönmüştü.

2 — İNÖNÜ ve YİĞİTLER mahallesi: Önceden hazırlanan ve bu mahallelerde görevlendirilen faşistler aynı anda ve aynı sloganlarla bir yandan halkı tahrik ediyorlar, diğer yandan evleri yakma, yıkma ve talan işlerini sürdürüyorlardı. Habersiz bir baskına uğrayan mahalle halkı ne yapacağını şaşırılmış bir yandan saldıranlara, karşı korkunç bir yandan İMDAT istiyorlardı. Yüzlerce ev, işyeri yakılmış yıkılmış ve çok sayıda insan yaralanmıştı.

3 — Diğer mahallelere taksilerle megafonla «eyy Müslümanlar camiyi aleviler bombaladı. 300 dindamız katledildi, ne duruyorsunuz. Gün cihat gündür.» Şeklinde halkı bir ayaklanmaya çağırıyordu. Kısa anda faşistlerin hazır güçleri denetiminde saldırı ve talan tüm mahalleleri ve şehir içine yayıldı.

4 — Bir kol şehir içerisine yayılarak önceden listelenen evler ve işyerleri gösteriliyor, talancılar tarafından yıkılıp yakılıyor idi. İlk teşbitlere göre bine yakın işyeri tahrip ve talana uğramıştı. Bu sırada Belediyenin tanzim satış mağzasında tamamen talan edilmişti. İstasyona kadar saldırılarına devam eden saldırganlar CHP'ye ait binanın camları, belediye binası ve vali konağı da saldırıya uğramış ve büyük hasar görmüşlerdir. Vali, kendi ve çocuklarının canını kurtarmayı askeri birliklere sığınmakta buldu. Ama halkın malı ve canı faşist saldırganların insafına bırakılmıştı.

5 — Yüceyurt mahallesi: Saldırganların bir kolu bu mahalleye doğru yönelerek önüne gelen her evi ve işyerini yakıp yıkıyor ve talan edi-

yordu. Kaçmayı başaramayan yaşlı kadın ve çocuklar yerlerde sürükleniyor, saldırıya uğruyorlardı. Bu sırada saldırganlardan bir grup da mahallenin camisine ve Caminin bitişiğindeki cami onarma ve güzelleştirme derneğine saldırarak tahrip ettiler. Cami bahçesinde de halkın üzerine yayılmaya atışı açıyorlardı. Bu saldırı olayını yaşayan cami derneği başkanı ve yönetim kurulu üyeleri basına şu açıklamayı yaptılar: «3.9. 1978 pazar günü saat 16.30 sıralarında bir grup faşist saldırganlar mahallemize gelerek birçok ev ve işyerlerini yanısıra yüceyurt mahallesi camii onarma ve güzelleştirme derneğinde tahrip ederek yağmalamışlardır...», diyorlardı.

Keza olay esnasında bakkalda bulunan bir küçük kızın üstü başı yırtılarak tecavüz etmek istemişlerdir. Bir yaşlının müdahalesi ile bu amaçlarına ulaşamazlar.

Olayın birinci günü 1000'e yakın işyerinin tahribi, talanı ve çok sayıda evin yıkılması, 6 ölü, yüzlerce yaralı ile sonuçlanır. Birinci gün olaylarının nasıl tezgahlandığını Sivas'ta çıkmata olan ve sağcılarının yayın organı Hakikat gazetesi 7 Eylül 1978 tarihli nüshasında: «Alibaba'daki olayda hızlarını alamayanlar şehir merkezine inmişler ve sloganlar atarak Müslümanları dini kurtarmaya çağırılmışlardır. Bir anda tahrikler nedeniyle çocuk yaşta kiler ve ihtiyarlarında katıldığı grup Kepenek ve Atatürk caddeleri keşçeli mevkiindeki bazı işyerleri yakılmaya ve tahrip edilmeye başlandı... Burada Alibaba mahallesindeki bir camiye ikinci namazına gidenlerin sol grup ve aleviler tarafından toptan öldürüldükleri ve caminin havaya uçurularak 300 kişinin öldürüldüğü söylentileri üzerine bu semtte kontrol altına alınan olaylar bir anda yeniden başlamıştır».

Bu sağcı gazetenin haberinden de

anlaşılacağı gibi halkın nasıl tahrik edildiği görülmektedir.

OLAYIN İKİNCİ GÜNÜ :

Olayın birinci günü sona eren faşist güçler, görevlileri ile anons yaparak «her mahallenin kendi kitaplığında toplanarak olayların değerlendirilmesi»ni istiyorlardı. Bu kitaplıklar Ülkücü Gençlik ve Ülkü Ocaklarının mahallelerdeki üsleridir. Akşam buralarda toplanılır ertesi gün lük saldırı planı ve yerleri kendi kitlesine duyurulur, dağılmamaları sağlanılmaya çalışılır.

Bayram sabahı bayram namazında okunmak üzere hazırladıkları bildiriye müttüye verirler. Müttü «bildiride tahrik ve isyanı amaç güttüğü nedeniyle okumayacağını» belirtir. Müttü saldırıya uğrar. Bayram sabahı (4.9.1978) faşist militanlar cami önlerine giderek namazdan çıkan halkı olaylara katmak için tahrik ve baskı yapıyorlardı.

ÇAYYURT MAHALLESİNE SALDIRI: Hazırlanan faşist grup Çayyurt mahallesine saldırarak oradaki tüm ilericiilerin evlerine girmek suretiyle ev eşyalarını dışarı çıkarıyor ve yakıyorlardı. Kadınları, çocukları, yaşlıları dövüyorlardı.

BAYRAM YEMEKLERİNE PİSLENİYOR:

Yörenin törelerine göre bayram günleri konuklarına ikram edilmek üzere çeşitli yemekler hazırlanır. Saldırganlar bayram hazırlığı için yapılan yemeklerin içine pislerler ve «buyrun birbirinize ikram ediniz» diyerek bu marifetlerini kalabalığa duyururlar.

HAYVANLARA SALDIRILİYOR:

Bu mahallede saldırdıkları evlerin eşyaları yanısıra hayvanlarada

saldırıyorlardı. Halil Butul'un evindeki ineğin kuyruğu kesiliyor ve havada sallandırılarak hitler vari halka gösteriliyordu. Ve aynı adamın atarabası tahrip ediliyor ve atların kışına kazık çakılarak öldürülüyor.

Aynı mahallede 60 yaşlarındaki Arzu Erciyes linç edilmeye çalışılır. Arzu ana, feryadlar içerisinde yalvarır. Tekmeler coplar sırtına inip kalır. Annesini kurtarmaya çalışan kızı Fadime bağıyor ve çağırıyordu. Bu kez kızın üzerine saldırarak tüm elbiselerini yırtıyorlar ve elinin parmaklarını kırıyorlardı. Şimdi eli alçıda.

AMBARGO

Faşistler, bu mahalledeki ilericilere ekmek ve yiyecek verilmemesi için karar alıyorlar ve uyguluyorlardı. Bu mahallede saldırıya uğrayan sol görüşlüler zorunlu ihtiyaçlarını iki kilometre uzaktan zorluk ve perişanlık içerisinde sağlamaktalar.

DEDEBALI VE GÜLYURT MAHALLELERİ: Aynı gün saldırganlardan bir grup bu mahallelere giderek saldırılarını sürdürürler, evleri yıkar ve yakarlar. Halkı yayılım ateşine tutarlar, bir kişinin ölümü bir çoğunun yaralanması ile sonuçlanır. İkinci günün olayları yüzlerce kişinin yaralanması, birçok evin yakılması ile sonuçlanır.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ KAPATILDI:

Saldırıya uğrayan dernekler (TÖB-DER, TÜTED, TÜM-DER, Sivas Dev-Genç, SYÖÖ ve diğer kuruluşlar) güvenlik gerekçesiyle kapatılırlar. Buna karşın saldırıların asıl kaynağı olduğu tüm Sivashlıarca bilinen faşist örgütlerin yan kuruluş ve lokalleri şu veya bu gerekçe ile açık tutulmaktadır. Örneğin Ülkü Ocakları

lokali pastahane olarak açık tutulmaktadır. Burada yeni saldırı hazırlıkları yapılmaktadır.

GÜVENLİK KUVVETLERİNİN TUTUMU:

Güvenlik kuvvetlerinin bir kısmı sivil elbiseleri ile saldırganların içinde idi. Bir kısımda saldırganlara bir şey olmasın diye koruma görevini yapıyorlardı. Her ne hikmetse saldırı anlarında yörenin üst düzeydeki yetkilileri ya izinli veya başka yerlerde oluyorlar. İşte Sivas olaylarında da öyle olmuştur. Bir sorumlu bulunmuyordu. Yurttaşlar öldürülüyor yaralanıyor, saldırıya uğruyor işyerleri ve evleri yıkılıyor, yakılıyor talan ediliyor engelleyici bir önlem alınmıyordu. Olayların başlamasından 5-6 saat sonra güvenlik kuvvetleri enkazları güvence altına almak üzere duruma hakim oluyorlardı. Suçlular ortalarda yok her yerde olduğu gibi evi, işyerleri yıkılan yakılan talan edilen ve saldırıya uğrayan yurttaşlar gözaltına alınıyorlardı Küfürlü, tehditler, işkenceler ve tutuklamalar birbirini izledi. Suçlu arama bahanesiyle tüm ilericiler ve demokratların evleri didik didik aranılmaya başlanır. Örneğin 10 kardeşler Apt. (3. bloktan oluşur) 30 kadar daire bulunmaktadır. Bu dairelerde sol görüşlü yurttaşlar oturmaktadır. Bu evler didik didik aranılır. Eşyalar dağıtılır, evde ne kadar kitap, gazete, dergi varsa alıp götürülür. Aynı Apt. çevresinde 100'lerce ev bulunmaktadır. Bunların hiçbirisi aranılmadığı gibi evlerde sanki bir şeyler bulunmuş süsü verilerek tahrikler yapılmaya çalışıldı. Alibaba mahallesinde ve diğer mahallelerde evi yıkılan, yakılan talan edilenlerin evleri öylesine arandığı eşyalar sokaklara atılıyor, parçalanıyor ve kırılıyordu. Sanki savaş alanı ve esir insanlar.

Ayrıca olayları kamuoyuna ve

basınada çarpıtılarak veriyorlardı. Deniliyordu ki: «aleviler ve solcular Alibaba camiiinden çıkanlara saldırdıkları için olaylar başladı». Oysa saldırı saat 10.00 sıralarında Çukurtarla semti ve pazar yerinde başlatılmıştır. Bu saat namaz saati değildir ve keza camiye de uzaktır. Yine deniliyordu ki: « çatışma çocuk kavgası yüzünden çıktı». Bunlar hangi çocuklarmış? Sonra bir mahallenin çocuk kavgası ne diye tüm ilin mahalle ve sokaklarına yayılsın. Eğer çocuk kavgası yüzünden ve aniden çıkan bir saldırı ise (A) mahallesindeki adamlar (B) mahallesindeki solcuların evini, işyerlerini nereden ve nasıl biliyorlardı ve sadece oraya saldırarak yakıyor, yıkıyor ve talan ediyorlar? Oysa saldırı çok öncelerden planlı olarak hazırlanmış ve listelenmiş bu listeler faşist militanların ellerine verilmiştir.

Bu olay 4 ana amaca yöneliktir:

1 — Alevi - Sünni çelişkisi doğurmak ve tüm emekçileri birbirine karşı getirmek.

2 — Mevcut iktidarı yıpratarak düşürmek.

3 — CHP'yi Türkiye'deki olayların tertipçisi olarak kanıtlamak.

4 — Olaylardan yararlanılarak tüm devrimcileri suçlu gösterip cezalandırmak.

Siyasi iktidarın hoş görüşünden yararlanarak bu amaçlarına kısmen ulaşmışlardır.

Söyleki:

1 — Alevi - Sünni çelişkisinden belki fazla başarı elde edememişlerdir. Çünkü olayları iyi değerlendiren Alevi - Sünni yurttaşlar bu oyunun farkına varmışlar ve oyuna gelmemişlerdir.

2 — Mevcut iktidarı yıpratmakta ise hayli başarı sağlanmıştır. Çünkü dünyada büyük yankıları ya-

ratan Kıbrıs çıkartmasını iki saat içerisinde gerçekleştiren, Türk Silahlı Kuvvetleri, 12 Mart'ta zihinlerdeki en gizli örgütleri ortaya çıkardığını kivançla söyleyen Emniyet kuvvetlerinin gözleri önünde meydana gelen bu yağma, yıkma, yakma ve adam öldürmeler saatlerce sürmüştür. Ancak 5-6 saat sonra kontrol altına alınabilmiştir. Hem de saldırganlar korunurken mağdurlar suçlu gösterildi. Nitekim bazı emniyet görevlileri «umudunuz Ecevit gelsin sizi kurtarsın» sözleri hayli etkili olmuş ve yüzlerce kişinin özenle camlattığı Ecevit resimlerini evlerinden indirerek yırtıp sokaklara atması bu başarının somut kanıtıdır.

Keza 12 Mart dönemindeki o faşist baskılar sırasında evler aranırken yüzeysel de olsa bir mahkeme kararı ile birlikte mahallenin muhtarı ve ev sahibi de bulunurdu aramada. Arama sırasında kendilerine gerekli eşya ve yayınları alıp götürüyorlardı. Bir de tutanak tutuluyordu. Oysa bu olayda hiç bir mahkeme kararı alınmaksızın, yanlarına ne muhtar ve ne de ev sahibi bulunmadan evlerin kapıları kırılarak içeri giriliyordu. Ev eşyalarını dağıtıyor, parçalıyor, kırıyor, tüm gazete, kitap, dergi, teyp, radyo gibi eşyaları alıp götürüyorlardı. Evi de açık bırakarak gidiyorlardı. Bunu birkaç örnekle açıklayalım:

İstasyon caddesinde bir apartmanda oturan Yüksek Mimar Mühendis Ayşe Nevin Kırteke, bayramdan önce Ankara'daki yakınlarının yanına gider. Olaydan sonra evinin kapısı kırılır, içeri girilir. Yanlarında hiç kimse bulunmaz. Evdeki eşyalar dağıtılır, yırtılır, bir kısmı götürülür. Bu arada fiyatı oldukça yüksek olan bir altın bilezikte kaybolur. Nelerin götürüldüğüne dair hiçbir tutanak da tutulmaz ve evin kapısı açık bırakılır. Ev sahibi geldiğinde kapının açık olduğunu, kapiya bir yazının asıldığını ve yazıda «bu eve

emniyete haber verilmeden kimse içeri girmeyecek» deniyor. Oysa günlerce kırılan kapı açık. Hırsızların bu emre uyup uymadığını bilemiyoruz. Avukat Hacı Akyol ve Murat Genç'in müşterek oturduğu ev de aynı şekilde kapısı kırılarak içeri girilir. Radyo, teyp ve karyolaları kırılır. Bir teyp ve bir fotoğraf makinası ve Murat Genç'e ait 17.500 TL.'de kayıplara karışır. Ev de mahkeme dosyaları dergi, gazete, kitap, özel mektup ve resimler alıp götürülür. Bir tutanak dahi tutulmaz.

3 OTO DOLUSU CEPHANE VE 4 FİLİSTİNLİ GERİLLACI:

Bilindiği gibi bir olayın suçlusunu emniyet kuvvetleri yakalar bu yakalananların kimler olduklarını, ne suç işlediklerini, üzerlerinde veya işyerlerinde nelerin çıktığını ancak onlar bilirler. Basına ve çeşitli yerlere yine gerekli açıklamayı savcı, vali, emniyet müdürü yaparlar. Şimdi Sivas olayları ile ilgili olarak sağ basına bakalım:

a) 8.9.1978 tarihli Tercüman: «Sivas'ta bir CHP'li avukatla 4 Filistinli gerilla, 3 oto dolusu patlayıcı madde ile yakalandı... Şüphe üzerine çevrilen 3 otomobilde yapılan aramada çok sayıda bomba, tahrip kalıbı ve dinamit bulunmuştur... Murat Genç adlı Avukat ile isimleri açıklanmayan 4 Filistinli gerilla ve 5 öğrenci yakalanmıştır...»

b) 10.9.1978 tarihli Milli Gazete: «Sivas'ta silah ve cephane ile yakalanan avukat ve arkadaşlarının kimlikleri belli oldu.»

c) Yine aynı gazetenin aynı tarihli nüshasında «MSP'li Sivas Milletvekili Temel Karamullaoğlu, cephanelerle yakalanıp tavrifedilen avukat bu hükümetin ara bulucusudur...»

d) MHP Genel başkanı Alparslan Türkeş olaylardan sonra yaptığı basın toplantısında «Sivas olayları-

nın dış mihraklı olduğu, CHP'li avukatla beraber 4 Filistinli gerillacı ile yakalanması, CHP'lilerin ilişkisinin ispatıdır...» diyor.

Demek ki önceden hazırlanılarak sahneye konulan bu oyunun ve hazırlanan sahte belge ve bilgiler önceden bu kişi ve yayın organlarına iletiliyordu ki böyle konuşuluyor ve yazılıyordu.

Olaylar gerçekten anlatıldığı gibimiydi, yoksa kamuoyunu yanıltmak için çarpıtılmış mıydı? Olayın gerçek yanı şöyle idi: Avukat Murat Genç Sivaslıdır. CHP'lidir. Kendi kişisel çıkarlarını en son plana atan, köylülerin, işçilerin, fakirlerin, öğrencilerin davalarına giren dertlerine işlerine eğilen bir kişidir. Bu nedenle Sivas'ın tüm ilçe ve köylerince sevilen, saygı duyulan ve güvenilen bir devrimci. Bu yüzden MİT olduğu tahmin edilen bazı kişilerce dolaylı haberler gönderilerek; «işçilerin, köylülerin, devrimcilerin, öğrencilerin davalarına bakmak sana mı kalmış. Başına gelecekleri sen düşün» şeklinde tehdit ediliyordu. Keza emniyet görevlileri de «ah o avukat Murat Genç bir elimize düşse...» diye kütürler tehditler gönderiyordu. Nihayet Sivas'daki kanlı olaylar olur. Avukat Murat Genç'i olaylarda suçlu göstermek için en büyük fırsat sayılır. Ne varki avukat Murat Genç olaylardan bir gün önce Malatyalı olan ortağı Avukat Hacı Akyol'la birlikte Malatya'ya giderler ve bayramı orada geçirmek isterler. Av. Murat Genç olayı Malatya'da akşam tv.'den öğrenir ve ertesi günü (4.9.1978) Sivas'a hareket eder.

Murat Genç'in yeğeni Sivas'ın Alibaba mahallesinde oturmaktadır. O da bayramı köydeki dedesinin yanında geçirmek üzere köye gider. Saldırı olaylarını radyodan duyar. «Acaba evimiz, babam, anam ve çocukla-

rım ne oldu» diye Sivas'a gelmek üzere köyden arkadaşları ile yola çıkar, Kangal'da jandarmaca alıkonur. Bu haber Murat Genç'e iletilir. Yolda geri döner. Murat Genç Malatya'dan dönerken arabasına Kazım Kırteke adında bir tanıdığıda biner. Beraberce Kangal'a dönerler. Jandarmadan yeğenini sormak ister, Jandarma «Murat Genç siz misiniz, Vilayetten emir geldi seni de gözaltına alacağız» derler ve alırlar, arabada arama yapılır. Kazım Kırteke'ye ait bir tabanca ile bir miktar mermi bulunur. Böylece Murat Genç, Kazım Kırteke, Hasan Genç ve Cuma Türk gözaltına alınır. Aynı şekilde Sivas'taki akrabalarının durumun öğrenmek üzere gelen başka kimseler de yolda çevrilerek gözaltına alınır. Olay bu.

Hani üç otodolusu silah, dinamit, tahrip kalıbı, bomba... acaba bunca cephaneye nerede ve ne oldu? Neden adalete teslim edilmemişlerdir. Ve sadece Kazım Kırteke'nin tabancası ile ve mermileri teslim edilmiştir. Hele o dört Filistinli gerillacı ne oldular? Neredeler? Yoksa öldürüldüler mi? Öldürüldülerse cesetleri nerede? Öldürülmedilerse neden adalete teslim edilmemişlerdir? Gerçekten dört Filistinli gerillacı yok idiyse kamuya böyle sahte yalancı ve uyduruk haberler neden verilmiştir?

Av. Murat Genç ve diğerleri gözleri bağlanarak Sivas'a getirilir. Dev. Maden-Sen şube başkanı Mirza Arabacı, Sivas Tıp Fakültesi memurlarından Abdullah Küçükterzi, İbrahim Kaygusuz gece evlerinden, alınıp, gözleri bağlanarak bilinmeyen yerlere götürülür. Gizli örgüt kurma çabalarına girişilir. Falakaya yatırılır, elektrik ceryanına verilirler. Av. Murat Genç'in üç kaburgası kırılır, diğerleri de sedyelik olur.

CUMHURİYET SAVCI YARDIMCISI DA İŞKENCECİLER ARASINDADIR:

İşkence anında sorulan sorulara bakıldığında: Av. Murat Genç'e «sen niye İmranlı olaylarının davasını aldın. Divriği'deki olaylardan Yusuf Koçkaya'nın davasını aldın. İşçilerin davalarını niye takibediyorsun. TÖB-DER ve Solcuların davalarına hep sen bakıyorsun. 1976'da Ecevit'in Sivas'a gelişinde gece çıkan olaylardan Cumhuriyet Halk Partili milletvekilleri ilgilenedikleri halde sen niye yakalananların davalarına baktın. Milletvekili seçimlerinde neden sol görüşlü adayların kazanması için çalıştın. Ülkeyi Komünistlere mi teslim etmek istiyorsun?» gibi yüzlerce soru ve işkence. Yine «Bak kendin elyazınla şöyle bir yazı yazacaksın: Ben Filistinli gerillacılarla işbirliği halindeyim. Düzene karşı halkı ayaklandırmak için cephane ve silah hazırlıklarını yapıyoruz. İlk partide üç oto dolusu cephane getiriyordum ki yakalandım. Gizli örgütümüz geniş çalışmalar içerisindedir yardımları hep dışarıdan alıyoruz... bunları genişçe yaz ve imzala. Yoksa buradan diri çıkamazsın. Güvendiğin Ecevit'te seni kurtaramaz belki yakında oda yanına gelir ve dertleşirsiniz...» Alaylı, tehditli, küfürlü ve işkenceli bir ifade alma yöntemi. Bu işkenceciler arasında bir ses: «Bak yavrum bu ifadeleri imzala bana da güven» der, bu ses Cumhuriyet Savcı yardımcılarının Ömer Erdoğan'ın sesidir. Murat Genç sesi tanıır ve «Savcı bey olayları sen daha iyi biliyorsun» dediğinde «Ulan ne savcısı» denilerek yeniden falakaya yatırılıp ve o ses yani savcı yardımcısının sesi bir daha duyulmaz olur.

Dev. Maden-Sen şube başkanı Mirza Arabacı'ya sorulanlara bakın: Mirza Arabacı 24 dairenin bulunduğu bir apartmanda oturur. Gece evi-

ne baskın yapılır, didik, didik aranır. Tüm kitapları ayırt edilmeksizin alınıp götürülür. Evde birşey bulunmaz. Ancak yirmi dört dairenin müşterek kullandıkları bahçesinde bir tabancanın bulunduğu bir polis memurunca söylenir ve aranır. Mirza Arabacı ve Murat Genç'le ilgi kurularak gizli örgütü oluşturma çabasına girişirler, ve «sen DİSK'in ne olduğunu bilmiyor musunki, oraya üye oldun? DİSK burada örgütlenecek ve ileride komünist darbesi yapacak...» benzeri yüzlerce soru ve örgüt işleri üzerinde durulur. Nihayet günlerce süren işkence ve sorgular sonunda Sivas adliyesinde Savcılık huzuruna çıkarılırlar. Acaba hangi savcı huzuruna çıkarıldılar şeklinde aklınıza gelen soruyu hemen yanıtlıyalım. Evet malesef MİT işkenceleri sırasında sesi Av. Murat Genç tarafında tanınan Cumhuriyet Savcı yardımcısı Ömer Erdoğan Huzuruna çıkarılırlar.

Suçlu gösterilen bu kişiler daha savcının huzuruna çıkarılmadan görevli Savcı yardımcısı Ömer Erdoğan basına şöyle bir açıklama yapar: «Sanıklar duruşmada işkence gördüklerini, kendilerinin muayeneye gönderilmelerini istemişlerdir. Sanıkların hastahaneye sevk istekleri kabul edilmiştir..... Sanıkların belli bir örgüt üyesi olduklarına dair henüz bir kanıt bulunamamıştır. Sanıklar suçlarını polis ve jandarmada itiraf etmişler, ancak duruşmada suçlarını kabul etmemişlerdir.....» (Milliyet 10.9.1978)

Bu açıklamaya göre Savcı diyor ki: Hastahaneye sevk isteği Duruşmada red edildi. Oysa mahkeme isteği yerinde görerek doktora sevk etmiş işkence gördüklerine dair rapor almışlardır. Yine «Hepsi tutuklandılar» diyor. Oysa İbrahim Kaygusuz, Nihat Gürbüz duruşmada Mirza Arabacı, Hasan Genç ve Cuma Türk bir üst mahkemede tahliye olmuşlardır.

Görülüyorki; Savcı yardımcısı, bu bilgileri önceden ve daha savcılığa hazırlık tahkikatı yapmadan hazırlamış ve basına vermiş bulunuyor. Hani önceden basına verilen O gizli örgütler, silahlar, bombalar, tahrip kâğıtları, dinamitler ve 4 Filistinli gerillacı komploları, fiyaskoyla sonuçlanınca bu yalancılıklarını örtbas etmek içinde suçlu gösterilenlerden işkence zoruyla belge imzalatılmaya çalışılmış, aynı şekilde basın yanlış bilgilerle aldatılmaya çalışılmıştır.

Birde Sivas Emniyet Müdürlüğü görevini yapan zatın söyleyişlerine bakalım: Suçlu gösterilen ve işkenceceden geçirilenlere öğüt bakımından «Ne olacak beni de 27 Mayıs'ta böyle yaptılar ve yassıada'ya gönderdiler. Bu hep komünistlerin işidir. Sizze onlara uymayın dediğimizde inanmıyordunuz.....» Artık bu kişilerden tarafsızlık beklenir miydi, bilinmez? Ama Sivas olaylarında bal gibi taraflıydılar ve başardılar da? Suçlular suçsuz, suçsuzlar, suçlu görüldü, böyle yansıtıldı.

Hani İlkokullarımızda öğrencilerimize hergün «Türküm, doğruyum» andı söyletilirdi. MHP genel başkanı kendisini Türklerin savunucusu koruyucusu saymaktadır. Bu anda göre doğruluğunu isbatlaması gerekir. Hani «Dış mihraklı 4 Filistinli gerillacı, cephaneler ne oldu?» Bunları isbatlamazsan kendisini başkalarına söylediği «Şerefsizlik, yalancılık, iftiracılık» sözlerini bizde kendisine iade etme hakkını kendimizde bulacağız.

BAŞKA ÜZÜCÜ BİR OLAY DAHA

Sağcı teröristler, bir yandan olaylar yaratırlarken diğer taraftanda olayları ilericilere ve özellikle CHP'lilere yüklemeye çalışmaktadır. CHP'liler ise bunların her saldırısında bir

adım geriye doğru çekilerek onların suçladıkları kişileri CHP'sinden ihraç etmeye, dernekleri kapatmaya veya aynı suçlamalara katılarak onları doğrulamaya çalışmaktadır. Bunu yapacağına olayların gerçek kökenine inerek nereden kaynaklandığını, kimlerin gücü ve desteği ile yapıldığını ortaya çıkarmalıydılar, en akılcı yol bu olması gerekir kanımızca.

SONUÇ:

1 — Sivas olayları ne bir mezhep, ne de bir çocuk çatışmasından çıkmıştır, bu doğrudan doğruya tüm emekçilere karşı düzenlenen ve planlı bir şekilde sahneye konulan bir oyundur. Bu oyunun amacı Emekçi Halkı sindirmek baskı altında tutmak ve örgütlenmelerini engellemektir.

2 — Sivas Olayları tamamen faşist güçlerce çıkarılmıştır. Belirtildiği gibi katliam önceden planlanmış ve çevre illerden, ilçelerden faşist militanlar Sivas'a getirilmiştir. Ülkücü Gençlik genel başkanı M. Yazıcıoğlunun olaylardan birgün önce ve olaylar sırasında Sivas'ta bulunması tesadüfi değildir.

3 — Tahrip edilen evler ve İşyerleri tesadüfen değil, önceden listelenmiş ve militanlara verilmiştir.

4 — Güvenlik kuvvetleri gerçek suçlular yerine evi ve işyerleri tahrip edilenlerle birlikte olaylarla ilgisi olmayan dernek ve sendika yöneticilerini gözaltına alarak işkence yoluyla suçlu göstermeye çalışmışlardır.

5 — Sivas Olayları basına, radyo ve televizyona çarpıtılarak verilmiş ve kamuoyu yanıltılmıştır.

6 — Saldırıya uğrayanların ve saldırı hedefinin mezhep ayrımı şeklinde olduğu ve tahrip edilen evlerin işyerlerinin alevilere ait olduğu yalandır. Saldırıya tüm ilericiler, yurtseverler ve demokratlar uğramıştır.

7 — Alevi yurttaşlar Sivas'ı terk etmiş değiller, çünkü bir alevi ve sün- ni çatışması ortada mevcut değildir. Tüm demokratlar ve ilericiler halen güçbirliği halindedirler ve inançlı o- larak dimdik duruyorlar.

TÖB-DER Sivas Şb. — Genel-İş Sivas Şb. — Dev. Maden-Sen Sivas Şb. — TÜTED Sivas Şb. — TMMOB — TÜR-DER — Tek - Ges-İş Sivas Şb. — SYÖD — Sivas DEV-GENÇ — Köy Koop. — Alibaba-Der. — Halk - Der — Yüceyut - Der — Si - Der.

4 EYLÜL 1978

- Sivas'taki olaylarda ölenlerin sayısı 6'ya yükseldi.

5 EYLÜL 1978

- Sivas olaylarında ölü sayısı 9'a, yaralı sayısı 105'e yükseldi.

6 EYLÜL 1978

- Sivas olayları ile ilgili olarak 12 kişi tutuklandı.
- Gaziantep'de Gençlik Kulübüne açılan ateş sonucu iki kişi öldü.
- ABD, İsrail ve Mısır arasındaki Camp David Zirvesi başladı.
- Peru'da 45 bin maden işçisinin grevi sürerken, askeri yönetim sokağa çıkma yasağı ilan etti.

7 EYLÜL 1978

- Elazığ'da iki kişi öldürüldü, bir kişi yaralandı.
- Gevaş'ta aşiret baskını sonucu 17 kişi öldü.
- Gaziantep'te bir kişi öldürüldü, bir kişi yaralandı.
- Yargıtay Başkanı Mentеш: «Şiddet eylemlerini önlemenin ilk çaresi ihtisas mahkemeleri kurmak değildir.»

8 EYLÜL 1978

- Elazığ Valisi Güngör Aydın, «Olaylar sırasında yanlış tavır takındığı, asayiş önlemlerini baltaladığı» gerekçesiyle, «MHP'li Belediye Başkanı hakkında soruşturma açılması» için İçişleri ve Yerel Yönetim Bakanlıklarına başvurdu.

9 EYLÜL 1978

- İran'da Saray Nazırı Abbas Emir Hüveyda istifa etti.
- Şili'de Pinochet yönetimi, bakır madeninde çalışan işçiler arasında geniş çapta tutuklamalara başladı.
- Nikaragua'da Başkan Somoza'yı devirmeyi amaçlayan genel grev sürerken, askerler halka ateş açtı; 20'yi aşkın kişi yaralandı.
- Peru'da 20 bin banka memuru ücretlerinin artırılması ve işten çıkarılan 76 sendika liderinin yeniden işe alınması için greve başladı.

10 EYLÜL 1978

- MİT Müsteşar Yardımcısı ve MAH Dairesi Başkan Vekili değiştirildi.
- İstanbul'da MHP Kocamustafa

Gençlik Lokalinde üç yıla mahkum bir komando yakalandı.

- İran Meclisi'nde Şah ve hükümet eleştirildi.

11 EYLÜL 1978

- Ankara'da Mamak'da 4 kişinin ölümüne yolaçan olayın sanıklarından Orhan Uzun Ülkü Ocakları Derneğinde yakalandı.

- Elazığ ve İstanbul'da iki kişi öldürüldü.
- ABD Başkanı Carter, İran Şahı'nı desteklediğini açıkladı.

12 EYLÜL 1978

- Akaryakıt ve şeker zam yapıldı.
- Elazığ'da üç, Ceyhan ve Hatay'da iki kişi öldürüldü.
- Nikaragua'da çarpışmalar devam ederken, Sandinist gerillaları Masaya'da geçici hükümet

kurduklarını açıkladılar.

- Kanatlı-78 jandarma tatbikatında düşman gerillalarını, yerli göçebeler kılığına girmiş jandarmalar temsil etti.

bir YORUM

GİZLENEMİYEN NİYETLER VE «KANATLI-78 JANDARMA TATBİKATI»

Eylülün ikinci haftasında Doğu'da, Hakkari dolaylarında bir askeri tatbikat yapıldı. Orduların askeri tatbikat yapmaları alışıldık bir olaydır. Hatta askeri tatbikatlar ordunun «içe dönük» çalışmalarının dışında bazı amaçlar da taşımaktadırlar ve bu da olağan sayılır. Ordunun teçizat ve donatımının gözden geçirilmesi, hareket yeteneğinin geliştirilmesi ve askeri eğitimin derinleştirilmesi, «içe dönük» çalışmalar olabilir. Bunun yanında, müttefik askeri güçlerle eşgüdümü çalışmanın ve yeni savaş tekniklerinin geliştirilmesi gibi amaçlar da olabilir. Bu çerçevede bile askeri tatbikatlar, salt bir askeri eğitim olayı olarak görülmezler. Helsinki Konferansı'nda askeri tatbikatların bu niteliği gözden geçirilmiş ve belirli tatbikatlara komşu ülkelerden askeri gözlemciler çağırılması ilke olarak kabul edilmiştir. Sadece bu hüküm bile belirli askeri tatbikatların, sıradan birer olay olarak değerlendirilmemesi gerektiğini gösteriyor.

Ancak, sözünü ettiğimiz «Kanatlı-78 Jandarma Tatbikatı» bu say-

diğımız amaçların dışında bazı «özellikler» taşıyor. Ve bu «özellikler», sadece tatbikatın kendi çerçevesinde birer «kötü oyun» olmaktan öte, bir askeri «üslûb»un damgasını taşıyor.

Askeri tatbikatlarda bir «dost» ve bir de «düşman» cenah bulunur. Temsili olarak savaş kuralları uygulanır. Savaşta ortaya çıkması muhtemel tüm biçimler tatbikatta az çok dile getirilir. Böylece, askeri eğitimin GERÇEĞE UYGUN bir uygulamasına varılmak istenir.

«Kanatlı-78 tatbikatı»nda da böyle yapıldı. Ancak bazı noktalar herkesin gözüne çarptı ve amaç sırttı. «Dost» kuvvetler, her zaman olduğu gibi Türk jandarmaları idi ve resmi kıyafetleriyle savaşıyorlardı. Düşman kuvvetleri ise, geleneksel kürt giysileri içindeki jandarmalardı. Bu kadar da değil, «düşman» güçleri temsil eden jandarmaların şahsında sahnede, savaş güçleri değil, kadını-erkeği, çocuğu-yaşlısı, hastası-sakatıyla bir HALK boy gösteriyordu. Yani Türk jandarma birliklerinin karşısında temsili bir düşman vardı ve bu düşman bir Halktı. Kürt Halkı.

Savaşın kuralları uygulandı ve «yokedildiler». «Dost» güçler zaferi kazandılar!

Bütün askeri tatbikatlar gibi bunda da GERÇEĞE UYGUN davranılıyordu. Ama bu kez gerçek tam bir insanlık suçuydu. İnsan haklarına, ulusların özgürlüğüne ve kaderlerini belirleme hakkına karşı tam bir saldırıydı söz konusu olan. Altında Türkiye'nin de imzası bulunan birçok uluslararası belgenin hükümleri böylece bir kez daha çiğnenmiş oluyordu. Bu vebalin büyüklüğünden çekinmemek olanaksızdı. İçişleri Bakanı yaptığı bir açıklamayla gerçeği tevil yolunu seçti ve düşman kuvvetlerin Kürt giysileri giymiş olmalarının sebebini, düşmanın yerel halkın kılığına bürünmesi olarak tanımladı. Ama gerçek saklanamayacak kadar açıktı, çünkü oyun GERÇEĞE UYGUN oynanmıştı.

Amaç Kürtlere bir kere daha gözdağı vermektir. Tatbikat, jandarmaların savaşma yeteneklerini değil, halkın bir bölümünü gerektiğinde topluca katletme melekelerini geliştirme amacını güdüyordu. Çünkü jandarmaların karşısında çocuklar ve yaşlılar vardı. Çocuklar ve yaşlılar orduda bulunmazlar. Kaldı ki, en gelişmiş gerilla savaşlarında bile gerillalar kendilerini kamufle etmek için yerli halkın kılığına girmezler. Bunun askeri amaçlar bakımından bir yararı olmaz, tam tersine zararı olur. Öyle olsa bile, bu, «dost» kuvvetlere çocukları ve yaşlıları öldürme hakkı vermez. Sivillere saldırmak savaş suçudur.

«Kanatlı-78 tatbikatı» egemen şövenizmi bir kere daha belgelemiştir. Sosyal demokrasinin geleneksel şövenizmi esas alındığında hükümetin Kürt düşmanlığı «olağan» görülebilir. Kürtlerin kitleler halinde katledildiği, bu halkın ulusal demokratik taleplerine en yoğun saldırıların CHP'den geldiği birer tarihsel gerçek olarak biliniyor. Ancak, bütün bunlara rağmen CHP demokratizmin şampiyonu pozunda görün-

mekten de geri durmuyor. İşte son tatbikat, sosyal demokrasinin demokrasi anlayışını açığa vurması bakımından da ayrı bir önem taşıyor. Nitekim bu demokrasi anlayışıdır ki, sosyal demokrasinin Doğu'ya bakışını belirliyor. Faşistlerin ve gericilerin bölgede giriştikleri yığınla provokasyon ve sabotajların temelinde milliyet düşmanlığı yattığı halde, hükümetin olayları hâlâ daha «zaptiye kafası»yla değerlendirmeye devam etmesi, sosyal demokrasinin iflah olmaz şovenizminden kaynaklanmaktadır.

«Kanatlı-78» tatbikatının amacını her şeyden önce Kürtler görmüş ve değerlendirmiştir. Ulusların ve halkların özgürlüklerini savundukları için işçi sınıfı sosyalistlerine «bölücü» diye saldıran egemen şovenizm, gerçek bölücülüğü burjuva anlamıyla kendisi körüklemektedir.

Bugün Türkiye'de demokrat olmanın asgari koşulu, başta **Helsinki Sonuç Belgesi** olmak üzere uluslararası anlaşmaların bağlayıcı hükümlerine uymak ve bunun bir gereği olarak da Kürt halkının ulusal demokratik haklarına sonuna kadar saygı göstermektir. Emekçilerin birliğine, halkların kardeşliğine saldıranların «Kanatlı-78» gibi GERÇEĞE UYGUN tatbikatları, son tahlilde, onların çirkin niyetlerinin açığa çıkmasına, emekçilerin saflarının sıkışmasına, halkların kardeşliğinin pekişmesine yarayacaktır. «Kanatlı-78» tatbikatı, son aylarda Doğu'da, Kürt halkı üzerinde oynanmak istenen oyunlardan bağımsız olabilir mi? Tüm ilericilerin dikkatleri, özellikle bu soruya yoğunlaşmalıdır.

«Kanatlı-78», halkımızın güçlenen özlemlerinin kanatlarını yolmaya yönelik bir tatbikattır.

13 EYLÜL 1978

- İstanbul'da Gültepe'de kimliği belirsiz kişilerin açtığı ateş sonunda bir kişi öldü.
- AP Bitlis Senatörü Kâmrân İnan, AP Genel Başkanlığına adaylığını koyacağını açıkladı.
- AET Komisyonu, Türkiye çıkışlı pamuk ipliğinin İngiltere'ye girişini resmen dondurdu.
- İran'da yoğun bir tutuklama kampanyası başladı.
- Nikaragua'da iç savaş giderek yayılırken, ülkenin kuzey batısı Sandinist gerillalarının liderliğindeki halkın denetimine geçti.

bir YORUM

SONUNDA KAZANAN NİKARAGUA HALKI OLACAKTIR

23 Ağustos 1978 günü, Orta Amerika bölgesinde bir ülke olan Nikaragua'da, Sandinist Kurtuluş Cephesi'ne bağlı bir grup gerilla parla-

mento bınasını basarak, aralarında senatör, bakan ve gazetecilerin bulunduğu 200 kadar kişiyi tutsak aldılar. Gerillalar Somoza yönetiminden, tutuklu bulunan arkadaşlarının kendilerine teslim edilmelerini ve yurt dışına çıkma olanağının sağlanmasını istiyorlardı. Hükümet gerillaların isteklerini 24 Ağustos günü kabul etti ve Sandinist gerillaları, arkadaşlarını da yanlarına alarak ülkeden ayrıldılar.

Ancak olay bu kadarla kalmadı. Tam tersine, gerillaların baskın hareketi, olayların başlangıcını oluşturdu. Sandinista gerillaları'nın eylemine sempati duyan halk kitleleri olayın ardından Somoza diktatörlüğüne karşı tepkilerini sürdürdüler. Kendiliğinden tepkiler olarak başlayan hareket kısa zamanda yaygın bir iç savaşa doğru genişledi. Diktatörlüğe karşı savaşan güçler ülkenin iki büyük kentini ellerine geçirdiler. Halk kitleleri, rejime karşı hoşnutsuzluklarını, ayaklanmacıların yanında yer alarak ve yapılan direniş çağrılarını uyararak gösterdiler. Somoza Diktatörlüğü, bir aya yakın süren iç savaş boyunca zor günler yaşadı. ABD'nin modern silahlarıyla donanmış Somoza ordusu bütün gücüyle demokratik halk güçlerine saldırdı. Nikaragua, bir ay boyunca, kelimenin gerçek anlamında bir iç savaş yaşadı. Binlerce insan katledildi. Emperyalistler ve İsrail başta olmak üzere, bazı NATO ülkeleri Diktatör Somoza'dan yardımlarını esirgemediler. Eylül ayının ikinci yarısından sonra gelen haberlerde, ordunun duruma hakim olduğu ve ayaklanan güçlerin geri çekildikleri belirtiliyordu.

Nikaragua olaylarının içeriği Türkiye'de gereğince açıklık kazanmadı. Somoza'ya karşı savaşanlar kimlerdi, olaylar bir grup gerillanın hüneri miydi? Bu sorulara cevap aranmadı. Bu soruların cevaplarını bulmak için, Sandinista gerillalarının baskınından önce ülkenin içinde bulunduğu duruma ve halk güçlerinin konumuna eğilmek gerekiyor.

Nikaragua'yı 44 yıldan bu yana Somoza ailesi yönetmektedir. ABD emperyalizminin maddi olanakları ile beslenen Somoza ailesi, ülkenin mutlak egemeni ve diktatörü durumundadır. Egemen azınlığın yoğun ekonomik sömürüsü ve politik baskısı altında yaşayan Nikaragua halkının yaşam koşulları ise hiç de iç açıcı değildir. Nikaragua işçi sınıfı partisi olan Sosyalist Parti'nin Merkez Komitesi Sekreteri Luis Sanchez'in 1978 baharında Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne yaptığı ziyaret sırasında belirttiğine göre, Somoza ailesinin ABD emperyalistlerinden sağladığı malvarlığının toplamı 1 milyar doları aşmaktadır. Geri bir tarım ülkesi olan Nikaragua'da ekilebilen toprakların %50'si 346 kapitalist ailenin elinde bulunuyor. Ülkede işsizlik tahammül edilmeyecek bir orana varmış ve %33'ü aşmıştır. 1978 başlarında 750 bin civarında bulunan çalışabilen nüfusun 250 binden fazlası işsiz bulunuyordu. Halkın ortalama yaşam düzeyi ülkede 35 yıldan bu yana hiç değişmemiştir ve 1978 yılı ortalarında 300 bin insan konutsuz bulunmaktaydı.

ABD emperyalizmine yaslanarak egemenliğini sürdüren Somoza diktatörlüğü döneminde ülkenin politik ve kültürel yaşamında da önemli bir yozlaşma gözlenmektedir. Ülkedeki yabancı okulların yıllık giderleri toplamı 766 milyon doları bulurken, Nikaragua halkının %65'i okuma - yazma olanağından yoksundur. Kısacası, 44 yıllık Somoza Diktatörlüğü'nün Nikaragua halkına getirdiği, ekonomik, politik ve kültürel alanda tam bir çöküntü olmuş, ülke ABD tekellerinin egemenliğine terk edilmiştir.

Somoza yönetimine karşı mücadelenin başını, işçi sınıfı siyasi hareketini temsil eden Nikaragua Sosyalist Partisi (PSN) çekmektedir. Son yıllarda ülke içindeki politik kampaşma, sürekli olarak demokratik ve sol güçlerden yana değişmiştir ve bunda emekçi halk hareketinin örgütlenmesindeki gelişmenin önemli bir payı vardır. Demokratik ve sol güçler, doğal olarak farklı siyasal görüşleri olan çeşitli parti ve gruplardan oluşmaktadır. Sosyalist Parti, Diktatörlüğe karşı olan tüm parti ve grupların birliğini savunmaktadır ve bu yolda atılmış oldukça ileri adımlar vardır. 1974 yılında, Sosyalist Parti'nin öncülüğünde Demokratik Kurtuluş Cephesi (UDEL) kuruldu. 1978 yılında UDEL içinde 6 muhalefet partisi ve iki sendika örgütlenmiş bulunuyordu. UDEL'in bir asgari programı vardır ve bu program, Somoza diktatörlüğü'nün yıkılması ve yerine, ulusal güçleri temsil edecek demokratik bir hükümetin kurulması için legal araçlarla mücadeleyi öngörmektedir. Diktatörlüğe karşı halk muhalefetinin başını 1978 başlarına kadar UDEL çekmektedir.

1978 yılının Mart ayında, UDEL'in de katılımıyla Somoza diktatörlüğüne karşı olan tüm güçleri birleştirmeyi amaçlayan Frende Amplio (Geniş Cephe) örgütü kuruldu. Farklı siyasal görüşleri bünyesinde barındıran Geniş Cephe'ye daha sonraki aylarda Muhafazakar Parti, Hıristiyan Sosyal Parti ve «12 Hareketi» adlı örgütler katıldılar. Frende Amplio sayesinde, rejimin bütün muhalifleri örgütlü bir birliğe kavuşmuş oluyordu. Ancak komünist önder ve Sosyalist Parti Sekreteri Luis Sanchez' in işaret ettiği gibi «günümüzde demokratik hareket henüz Somoza'yı devirmek için yeterli güce sahip değil»di.

23 Ağustos baskını düzenleyen Sandinista Gerillaları, muhalefet güçleri arasında önemli bir yer tutmaktadır. «Sandinistler olmaksızın Somoza'nın düşürülmesi olanağı yoktur» diyen Luis Sanchez gerillaların hatalarına dikkatleri çekerek şöyle devam ediyor: «Bunun için biz Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi önder güçlerinin tutumlarını, tüm diktatör düşmanlarının birliği yönünde değiştirmeleri gerektiğini savunuyoruz. Biz onların, askeri gerilla mücadelesini tek alternatif olarak benimzediklerini tesbit ettik. Sosyalist Parti, askeri mücadele dahil tüm mücadele şekillerini destekliyor. Bizi ancak aktif bir halk hareketi amacımıza ulaştırabilir.»

Nitekim iç savaşta muhalefet güçlerinin önderliğini geniş cephe örgütü olan Frende Amplio yapmıştır. Ancak Somoza diktatörlüğü ABD emperyalizminden, İsrail'den ve NATO'cuların bazılarında aldığı destekle muharebenin bu aşamasını kazanmış gözüküyor. Öbür yandan, halk güçlerinin birliğine, öteden beri olduğu gibi bundan sonra da yoğun saldırıların gelmesi beklenmektedir. Geniş Cephe güçleri arasında nifak tohumları geliştirmek, milliyetçi eğilimleri besleyip antikomünizm propagandası yapmak CIA'nın başvurduğu yöntemlerin başında geliyor. Nikaragua demokratik güçlerinin Somoza engeli yanında, kendi saflarının birliğine yönelen sabotajlarla da mücadele etmesi gerekmektedir.

Ülkenin ekonomik ve politik gelişmesinin önünde engel teşkil eden Somoza Diktatörlüğü halk güçlerinin karşısında uzun süre dayanamayacaktır.

— 14 EYLÜL 1978 —

- Elazığ'da, MHP'lilerin baskısı ile bir kısım esnaf ve tüccar direnişe geçerek işyerlerini açmadı.
- Türkiye Sosyalist İşçi Partisi

Genel Yönetim Kurulu üyeleri Ekim Devrimi'nin 60. yılı dolayısıyla SBKP'ye gönderdikleri mesajda «Komünizmi Övdükleri» gerekçesiyle 14Z. maddeden yargıldılar.

bir BELGE

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu Üyeleri Yargılandı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu Üyeleri hakkında, komünizmi övmek iddiasıyla açılan davanın ilk duruşması 13 Eylül 1978 tarihinde İstanbul'da yapılmıştır. TSİP yöneticilerinin savunmasını üstlenen ve aralarında Niyazi Ağırnaslı, Gülçin Çaylıgil, Alp Selek, Müşir Kaya Canpolat, Necla Fertan, Turgut Kazan'ın bulunduğu kalabalık bir avukat grubu ilk duruşmaya katılmışlardır. Avukatların, mahkemenin bu davaya bakamayacağı yolundaki itirazını mahkeme reddetmiş, bilirkişi Sulhi Dönmezer'e yapılan itirazın belgelenmesi için duruşma 8 Aralık 1978 tarihine bırakılmıştır. Konu ile ilgili TSİP'nin basına verdiği yazılı demeci bir belge olarak sayfalarımıza alıyoruz:

«Partimiz Genel Yönetim Kurulu Üyeleri hakkında komünizmi övdükleri iddiasıyla Türk Ceza Yasasının 142. maddesine dayanılarak açılan davanın ilk duruşması 13 Eylül 1978 Çarşamba günü İstanbul 5. Ağır Ceza Mahkemesinde yapıldı. Öğleden sonra başlayan duruşmayı dinleyiciler ve basın izledi. Genel Başkanımız Ahmet Kaçmaz, Merkez Yürütme Kurulu üyelerimizden Aydoğan Gezer, Ali Kar, Bülent Tuna, Ethem Kiper, Genel Yönetim Kurulu Üyelerimizden Cemal Özden, Abbas Özay, Mehmet Yazırlı ve M. Ali Tan mahkemede hazır bulundular. Sol hareket içinde tanınmış, kalabalık bir avukatlar grubu TSİP yöneticilerinin savunulmasını üstlenmişlerdi. Bunların önemli bir bölümü duruşmada hazır bulundular. Duruşmaya katılan avukatlar şunlardır:

Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı Niyazi Ağırnaslı, Barolar Birliği Yönetim Kurulu Üyesi Gülçin Çaylıgil, Barolar Birliği Yüksek Disiplin Kurulu Üyesi Alp Selek, İstanbul Barosu Başkan Vekili Müşir Kaya Canpolat, İstanbul Barosundan Necla Fертan, Turgut Kazan, Tülin Dizgin, Rıza Eremsoy, İ. Hakkı Altan, Ankara Barosundan Yücel Yeşilgöz ve Adana Barosu'ndan Akay Sayılır.

İstanbul Barosu Başkanı Sayın Orhan Apaydın, Sayın Halit Çelenk, Sayın Kemal Burkay bu tarihte İstanbul'da bulunmaları imkansız olduğundan ilk duruşmaya katılamadılar.

Ülkemizde demokrasinin savunulmasında önemli katkıları olmuş, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde fiilen görev üstlenerek, kamuoyunun saygınlığını kazanmış kuruluşlarla ve kişilerle -ki bunların önemli bir bölümünün verdikleri mücadelenin sosyalizmle de tamamlandığını biliyoruz- özellikle davanın savunulmasında yardımcı olmaları için görüşülmüştür. Bu arkadaşların hepsi, özellikle demokrasiye zarar verici böylesi bir olumsuzluğun üzerine gidilmesi için, bize yardımcı olmayı içtenlikle benimsediler.

Bu noktanın büyük önemi ve anlamı var. Demek ki farklı inanışları olan, farklı çizgilere mensup kişiler bir davanın savunulmasında bir araya gelebiliyorlar. Çünkü ortada demokrasiyi tehdit eden, örgütlü sosyalist mücadeleyi baskı altına almayı hedefleyen bir tehlike var. Ve bu tehlike herkesi kapsıyor. Sadece o gün için boy hedefi alınan Partimiz'e değil tüm örgütlere, dolayısıyla demokrasinin bütününe yönelik bir tehlike! Böyle olunca tehlikeye maruz kalanların güçlerini birleştirmeleri, yardımlaşma ellerini uzatmaları, dayanışma içine girmeleri zorunlu hale geliyor. Doğal ki bu zorunluluk tamamen herkesin kendi iradesi

içinde gerçekleşiyor. Dileğimiz TSİP davasının savunulmasında gerçekleşen işbirliği ve dayanışmanın, siyasetin diğer alanlarına da yayılmasıdır. Bir partinin serbestçe faaliyet yürütmesinin adalet mekanizması vasıtasıyla engellenmeye çalışılması demokrasi açısından bir tehlikedir de, her geçen gün saldırganlığı tırmandıran faşist zorbalık tehlike değil midir? Hatta tehlikelerin en büyüğü değildir mi? Faşizme karşı güçlerimizi topluca seferber etmek için neyi, ne gibi bir somut «musibet»i bekliyoruz?

Savunmanın düzeninin sağlanması için bir gün öncesinden bir toplantı yapıldı. Toplantıda davada nasıl bir «politika»nın izleneceği saptandı. Meselenin bir TSİP meselesi değil bir demokrasi meselesi olduğu, bu nedenle de bu olayın demokrasiye ve hukuka getireceği zaafıların ön plana alınarak demokrasi mücadelesini ileriye götüreceği bir hattın izlenmesi gerektiği doğrultusundaki Parti görüşü, savunmada görev üstlenen avukat arkadaşlarca da benimsendi. Böylece savunmanın bu doğrultuda şekillendirilmesi kararı alındı. Dava konusu mesajda 142'lik bir durum olmadığı ve TSİP yöneticilerinin beraatlerinin kesin olduğunda avukat arkadaşların tümü görüş birliği içinde idiler. Ancak bu mesele «bir davada beraat etmek» noktasına indirgenemeyecek kadar önemliydi. Beraat değersiz bir şey değildi ama «nasıl olsa bunun sonu beraat!» gerekçesi ile de olsa, dava geçirilmemeliydi. Böyle yapıldığı takdirde ceza mahkemelerinin parti yöneticilerini yargılamaları için yol açılmış olurdu.

Ekim Devriminin 60. yılı nedeniyle Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesine gönderilen mesaj Partimizin Genel Yönetim Kurulu imzasını taşıyordu. Bu niteliği ile, bu mesaj «bir parti faaliyeti» hem de Parti'nin en üst yönetiminin bir faaliyeti idi. Bu mesajı gönderen kurulun tümü hakkında ve mesaj nedeniyle dava açmak, Anayasa'nın öngördüğü «Partiler... serbestçe faaliyette bulunurlar» (Madde 56) hükmüyle çelişiyordu.

Yıldönümlerinde mesaj göndermek gibi en doğal «parti faaliyeti»ni yapan kurul, bu faaliyetinden ötürü yargılanırsa, bu «faaliyet»in yerine getirilememe tehlikesi ortaya çıkar. Bu «parti faaliyeti»ni yapan, herhangi bir organ değil, zorunlu olarak Parti'nin yönetim kademesidir ve en yetkili üst kuruldur. Üstelik 142. maddede söz konusudur ve dava, söz gelimi mahkumiyetle sonuçlandığında, en üst kurulun ortadan kalkması gerekecektir. O halde onun yaptığı ve onun yapması gereken «serbestçe faaliyet» de engellenmiş olacaktır. Açıktır ki bu durum Anayasa'nın söz konusu hükmü ile tam bir çelişki meydana getirmektedir.

Ayrıca Anayasa'nın 57. maddesi, bir partiyi faaliyetten alıko-
yacak merciyi de açıkça belirtmektedir. Bu, Anayasa Mahkemesi'
dir.

Sonuç olarak, savunmanın izleyeceği hattın tesbiti amacıyla
yapılan toplantıda, ceza mahkemelerinin, bu gibi davalara bak-
malarının Anayasayla bağdaşmayacağı sonucuna varıldı. Ve du-
ruşmanın başında bir sözcünün bu doğrultuda saptanan görüşü
belirtmesi kararı alındı.

Duruşmada kimlik tesbiti yapıldıktan sonra, savunma avukat-
larından Turgut Kazan söz isteyerek; «Müvekkillerimiz Siyasi Par-
tiler Yasası'na göre kurulmuş bir partinin en yetkili organı'nın
üyesidirler ve yaptıkları görev ve işlemlerden dolayı haklarında
dava açılmıştır. Ancak, siyasi partilerin, yetkili organları ve hatta
diğer organ ve üyeleri aracılığıyla yürüttükleri faaliyetler Anaya-
sa ve Siyasi Partiler Yasası'nca teminat altına alınmıştır. Anaya-
sa'nın teminatı altında bulunan ve yasalarla serbestçe faaliyet gös-
termeleri güvence altına alınan siyasi partiler ancak Anayasa Mah-
kemesi tarafından yargılanabilirler. Mahkemenizin öncelikle bu
konuda bir karar vermesini istiyoruz» demiştir.

Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı Avukat Niyazi Ağırnas-
lı da söz alarak, bu düşüncelere katıldığını, bu davanın sonucun-
da, bir siyasi partinin kapatılması gibi bir neticenin ortaya çıka-
bileceğini, bu nedenle, bu konuda ancak Anayasa Mahkemesinin
yetkili olduğunu söylemiştir.

Oturuma kısa bir süre ara verildikten sonra, Mahkeme, savun-
ma avukatlarının istemlerini kabul etmemiş ve duruşmaya devam
kararı vermiştir. Kararın böyle çıkması üzerine Mahkeme Heyeti
sorguların yapılmasına başlamıştır. İlk olarak G. Başkan'ımız Kaç-
maz'ın sorgusu yapılmıştır. Başkan, sorgusunda savcılık kovuş-
turması safhasındaki sorgusunda söylediklerini aynen kabul et-
tiğini belirterek, kutlama mesajlarının böyle olmalarının doğal
olduğunu söylemiş, Ekim Devrimi'nin 10. yıldönümünde o zaman-
ki Cumhuriyet yönetiminin sözcüsü olan Hakimiyet-i Milliye Ga-
zetesi'nde yayınlanan mesajın bunun bir kanıtı olduğunu ifade
etmiştir. Diğer Parti yöneticileri de sorgulara benzeri cevaplar
vermişler ve hazır bulunanların sorguları bitmiştir.

Sorguların tamamlanmasından sonra bilirkişi raporu okun-
muştur. Gerek Parti yöneticilerimiz, gerekse avukatlar Sulhi Dön-
mezer'in hazırladığı bilirkişi raporunu kabul etmediklerini, bu
konuda gerekçeli itirazlarını yazılı olarak sunacaklarını belirtmiş-
lerdir. Duruşmada hazır bulunan G. Y. Kurulu üyelerinin vareste

tutulmalarına karar verildikten sonra duruşma 8 Aralık 1978, saat 9.30'a bırakılmıştır.

Duruşmadan sonra Genel Başkan Ahmet Kaçmaz, şu açıklamayı yapmıştır:

«Bilindiği gibi ülkemizde demokrasinin gelişimini engelleyen, demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayan hatta ortadan kaldıran anti-demokratik yasa hükümlerinin başında, hiç kuşkusuz 141 ve 142. maddeler gelmektedir. İtalyan faşizminin 'devleti koruma kanunu' adıyla İtalyan ceza yasasına getirdiği bu hükümler 1936 yılında, Türk ceza yasasına aktarılmış ve özellikle 12 Mart döneminde birçok, ilerici, devrimci yazarların, düşünürlerin zindanlara atılmasına, onlarca yılı bulan mahkumiyetlere yol açmıştır. Bu anti-demokratik yasa hükümlerinin partilere, özellikle sosyalist partilere uygulanması demokrasi açısından başlanılmayacak bir olumsuzluktur. Ancak daha da olumsuz olan, bu yasa hükümlerinin siyasi örgütler üzerine Anayasayla bağdaşmayan yollara başvurarak yapılmak istenen baskılardır. Mahkeme bu doğrultudaki görüşümüzü makbul bulmamış ve kendisinin bu davaya bakabileceği doğrultusunda karar vermiştir. Bu karara uyduk ve sorgularımız yapıldı. Ancak biz hâlâ daha bu meselenin kapandığı kamsında değiliz.

Şunu belirteyim ki davanın sonucundan ürktüğümüz yok. Beraat edeceğimizden eminiz. Hatta o kadar eminiz ki kendilerine de belirttiğim gibi bize yardımcı olan avukat arkadaşlardan herhangi birisi bu konuda yeter de artar bile. Yani amacımız sadece beraat olsaydı, meseleyi böylesine yaygınlaştırma, bu ölçüde kamuoyuna maletme, bu genişlikte bir yardımlaşma ve dayanışma sağlama yoluna gitmeyebilirdik. Bu nedenle meselenin demokrasi ve hukuk açısından yolaçması muhtemel olumsuzlukları üzerinde durmakta kararlıyız. Çünkü bence mesele son derece açık. Bir mesaj gönderdiği, yani olağan bir parti faaliyeti yaptığı için bir parti yönetiminin kaderini tayin edecek bu tür bir uygulama kabul edilemez, edilmemelidir.»

Partimize yönelik bu anti-demokratik uygulama, üzülererek belirtelim ki, demokrasi saflarında yer alanlar tarafından ciddiye alınmadı. TİP dışında hiç bir kuruluş yardımımıza gelmediği gibi, en ufak bir tepki dahi gösterilmedi. Bu ilgisizliği anlayabilmek gerçekten zor. Çünkü mesele, bir TSİP meselesi değil, bir demokrasi, üstelik de sıradan olmayan bir demokrasi meselesidir.

Söz konusu ilgisizlik basında daha çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı. Ne Cumhuriyet'in, ne de Milliyet'in, tek satırla olsun duruş-

madan bahsetmeyişleri herkesin dikkatini çekti. Ülkemizde demokrasinin savunuculuğunu yapan bu gazeteler için Partimiz'in maruz kaldığı bu olay, acaba demokrasiyi ilgilendirmiyor muydu? Demokrasinin savunulması bir kenara, bu olayın objektif gazetecilik açısından haber değeri de mi yoktu?

Bu iki nokta, ülkemizde yürütülen demokrasi mücadelesi açısından gerçekten düşündürücüdür. Ne ki bu olumsuzluklar bizi bezginliğe düşürmeyecektir. Biz üzerimize düşeni daha bir kararlı ve ısrarlı şekilde yerine getirdiğimizde, tüm demokrasi yanlılarının da katkılarını esirgemeyeceklerinden eminiz.

Zaten TİP'in gösterdiği ilgi ve yakınlık, yöneticilerimizin savunulmasını içtenlikle üstlenen değerli avukat arkadaşlarımızın yardımları, Partimiz'in yalnız olmadığının kanıtıdır. Meseleyle ilgilenen ve katkıda bulunanların tümüne teşekkür etmek, Partimiz'in boynunun borcudur. Partimiz yöneticileri hakkında komünizmi övmek iddiasıyla 142. maddeden açılan davanın ilk duruşması tamamlandı. Bir dahaki duruşmaya kadar üç aya yakın bir süre var. Bu süre davanın demokrasi mücadelesi içindeki önemiyle uygun bir şekilde değerlendirilebilirse, ortadaki olumsuzluğun demokrasinin bütününe olan zararı geniş kamuoyunun bilincine kazandırılabilir ve tüm demokrasi yanlılarının bu olumsuzluğa karşı etkin tepkileri çekilebilirse, demokrasi mücadelesinde önemli bir kazanım sağlanacağı açıktır.»

15 EYLÜL 1978

- Elazığ'da bir avukat ile bir belediye işçisi, Adana'da bir öğrenci öldürüldü.
- Federal Almanya ile Türkiye hükümetleri arasında 650 milyon marklık borç erteleme anlaşması imzalandı.
- Portekiz'de Nobra da Costa başkanlığındaki hükümet parlamentoda düşürüldü.
- Nikaragua'da Diktatör Somoza ülkede sıkıyönetim ilan etti ve yedek askerleri silah altına çağırdı.

16 EYLÜL 1978

- Elazığ'da, bir kişi daha öldürüldü. Elazığ Valisi Güngör Aydın görevden alınarak Antalya Valiliğine atandı.
- CHP Küçük Kurultayında konuşan Başbakan Bülent Ecevit, «Ortalığın birdenbire güllük gülüstanlık olması beklenemez» dedi.
- (Ecevit'in Küçük Kurultay konuşmasıyla ilgili geniş yorum iç sayfalarımızdadır).
- TYS, Zekeriya Sertel'in sendikanın Nazım Hikmet Kurulu üyeliğine son verdi. TYS Genel Başkanı Aziz Nesin istifa etti.

bir YORUM

Zekeriya Sertel'in Son Yılları...

Milliyet gazetesi Zekeriya Sertel'in Nazım Hikmet'e ilişkin anılarını yayınlıyor bir zamandır. Nazım Hikmet'le «arkadaşlığı» olanlar zaman zaman böyle anılar yayınladılar. Bu anıların bazılarının edebi ve politik değerleri de vardır ve zaten sanırız kaleme alınmalarından amaç da budur. Nazım gibi insanlığın malı olmuş bir mücadeleci şairi *bütün yönleriyle* tanımak okurlarının hakkıdır ve bunu okurlara sağlamak ise anı sahiplerinin görevidir. Bu açıdan bakıldığında Sertel'in anı yayınlaması ve Milliyet gazetesinin bu anılara sayfalarını açması olağan sayılabilir.

Ancak, anıların amacı, yukarıda değindiğimiz gibi, sanatçının çok yönlü tanınmasına hizmet etmek olmalıdır. Yazarın dünyası derinliğine kavrandığında okurların, onun eserlerindeki muhtevaya ulaşmaları, formlardan gerçek öze ulaşmaları mümkün olabilir. Çünkü sanat, her zaman nesnel içeriğinin yanında bireysel boyutlar taşımıştır ve bu anlamda sanat ürünleri, öznelin ve nesnelin diyalektik bütünlüğünü ifade ederler. Nazım Hikmet gibi, uluslararası kültürün değerli bir parçası haline gelmiş sanatçının zengin muhtevalı eserlerinin ele alınmasında Nazım'ın *kişisel* etkinliği, bakış açısını genişletecek azımsanmıyacak bir olgudur.

Ne ki, anı yayınlamaktan amaç her zaman bu olmayabilir. Kimi «anılar» öznelin öne çıkarılmasıyla sanatçıyı sanatından soyutlayıp ele almayı ve yıpratmayı amaçlayabilir. Bu gibi durumlarda, insani kompleksler, zaafılar, kişisel değer ölçüleri, genel geçer toplumsal değer ölçülerinin karşısına çıkarılır ve bu çatışmadan bazı politik sonuçların elde edilmesi umulur. Böylesi «anılar»a ise sayfalarını açanlar kapitalizmin kokuşmuşluğunda hiç de az değildir. Her nasılsa gerçekleşmiş bazı beraberliklerin burjuvaziye satıldığı çoktur. Ya da burjuvazinin böylesi «anılar»dan kendi payına yararlandığı hiç de az değildir.

Zekeriya Sertel'in Milliyet gazetesindeki yazı dizisi ikinci türden amaçlar taşımaktadır. Bu nedenle «anı»lara sanat dünyamızın duyarlı kesimlerinden tepkiler yükseldi. Türkiye Gazeteciler Sendikası Zekeriya Sertel'i Nazım Hikmet Komitesi'nden çıkarma kararı aldı. Aziz Nesin bu kararın alınmasına bir tepki olarak

sendika başkanlığından istifa etti. Sonradan istifasını geri aldı ve yönetimle *uyum* içinde olduğu açıklandı. «Uyum»un hangi zeminde sağlandığı ise bu yazının yazıldığı sırada belli değildi.

Sanat çevrelerinin konuyu kendi aralarında ve kendi sorunları olarak ele alıp tartışmaları doğaldır. Ancak bu çerçevede varılacak sonuç, bir yanıla eksik kalmaya mahkumdur; çünkü Nazım'ı bütün dünya sanatçı kişiliğinin yanında politik kişiliğiyle de tanımaktadır. Zaten Nazım'ın büyüklüğünün ve sanatının değerinin kaynağını, onun devrimciliği teşkil eder.

Nazım Hikmet'in komünist olduğunu, ömrü boyunca sanatını işçi sınıfının siyasi mücadelesine adadığını bilmiyen yoktur. Üstelik o, sosyalist toplumun yaşam koşullarını soludu, bu koşulların ilişkileri içinde şekillendi, gelişti.

Sertel yazısında Nazım'ın öznel etkinliğini değil bireysel ve *insani* ilişkilerini ele alıyor. İnsani olan her şeyin aynı zamanda dolaysız olarak toplumsal olduğunu iddia etmek ise hiç bir zaman mümkün olmamıştır. Sertel, Nazım'ın insani yanlarını ele alırken onu birey olarak küçük düşürebilecek olayları öne çıkarmaktan ise kendini alamıyor. Bunu bilerek yaptığı ise anlaşılıyor. Seçkin bir komünistin kişiliği üzerine bazı «şüpheler» yaratabilmek ise, komünizm düşmanlarının arayıp da bulamayacağı bir sonuçtur. Sertel eline verilmiş *olanaklarla* antikomünizm yapıyor.

Sertel'in kimlere hizmet ettiğini daha net olarak anlayabilmek için bu kişinin başka anılarına da bakmak yararlı olur. Uzun yıllar yurtdışında yaşamış olan Zekeriya Sertel sonunda Türkiye'ye gelebilmiş ve ayağının tozuyla anılar yayınlamaya başlamıştır. O zamanlar maoculuğun etkinliğinde olan Vatan gazetesi'nde yayınladığı anılarla Sovyet düşmanlığı yapmış ve böylece bir yandan kendisinin «Türk Vatandaşlığını» güvence altına alırken öbür yandan bunun karşılığını, maoculuğa taze kan vermekle ödeme çalışmıştır. Böylece kendisinin yaman bir antisovyet olduğunu kanıtlamış oluyordu Sertel.

Milliyet Gazetesi'nde yayınlanan anıları dikkatle izlediğimiz zaman rahatlıkla hangi olayların ve ne amaçla öne çıkarıldığını görebiliyoruz. «Yalan söyleyen bir komünist», «yıkanmıyan pis bir komünist» imajı yaratılmak isteniyor kitlelerde. Böylece, komünistlerin de *sıradan insanlar* oldukları gerçeğine sığınarak komünist düşmanlığı haklı gösterilmek isteniyor ve yalanlara meşruluk kazandırılmaya çalışılıyor.

Zekeriya Sertel aklınca antikomünizmini ince bir tülle sarmaya çalışıyor ama başaramıyor. Bulgar'ların Türklerin dilleri üze-

rinde baskı kurduklarını, Bulgar komünistleriyle Nazım arasında bu yüzden sert tartışmaların geçtiğini, Nazım'ın bu çıkışlarının, onun Türk dilinin güzelliğine olan bağlılığından kaynaklandığını anlatıyor Sertel. Ve Türkleri güzel dillerinden uzaklaştırmak isteyen Bulgarlar, onların dilini Azerbeycan diline çevirmeye çalışmaktadırlar, bunun için öğretmenleri Sovyetler Birliği'ne eğitime göndermektedirler, anılardan öğreniyoruz.

Bu yalan ve tahrifatın neresinden tutmak lazım anlaşılamiyor. Dildeki güzellikle «lehçe» veya «jargon» özdeşleştirilerek cahilliğe düşülmüş. İkincisi, Azerbeycan türkçesinin güzel olmadığı ima edilerek saygısızlığa ve ahlaksızlığa düşülmüş. Üçüncüsü, sosyalizmin dilleri baskı altına alan değil, tersine geliştirip güzelleştiren olanakları sağlayan bir sistem olduğu *unutularak* yalan söylenmiş. Dördüncüsü, dildeki değişimleri bütünüyle olumsuzlayan bir anlayışla gericilik yapılmış. Beşincisi, Nazım sosyalist yöneticilerle ters düşen, onlarla tartışan ve sosyalist toplum ilişkileriyle uyumsuz bir «zoraki göçmen» olarak gösterilerek Nazım Hikmet'in kendisine hakaret edilmiş vs.

Anılar'da çizilen Nazım tablosu, vatan hasretiyle yanıp tutuşan bir insan olarak görünüyor. Çünkü Sertel'in kendisi öyle yaşadığı ve bugün «vatanında» rahattır. Nazım'ın derin yurtseverliğini, ülkesindeki mücadeleden uzak kalmış olmaktan duyduğu acıları, onun huzursuz bir insan olduğu imajını yaratmak için kullanılan Zekeriya Sertel, böylece kendisinin nasıl bir «yurtsever» olduğunu göstermiş oluyor. Sosyalistlerin yurtseverliği ile, «vatan»ın nimetleri üzerinde tepinenlerin vatanseverliği arasındaki derin nitelik farkını göremediği için Sertel, Nazım'ın duygularıyla kendi «ikbal»ini birbirine karıştırmış.

Zekeriya Sertel'in antikomünizm yapmasına, sayfalarını açarak olanak sağlayan Milliyet Gazetesi'nin tutumuna da dikkati çekmek gerekir. Ölüleri mumyalayarak diriltmek mümkün değilken Milliyet, Sertel'i traj hesaplarının dışında bazı amaçlar için kullanmayı umuyor. Ülkedeki demokratlaşma eğilimlerine belli ölçülerde ayak uydurmayı başaran Milliyet Gazetesi, kendi özel hesaplarının başarısı için Sertel gibilerini piyasadan bulabilir ve kullanabilir ama, sosyalistlerin kendi geleneklerini bu iş için malzeme olarak sunmayacaklarını da hesaba katmalıdır.

17 EYLÜL 1978

● Adana'da iki kişinin açtığı sonucu ikisi öğrenci 4 kişi yaralandı.

● Elazığ Valiliğine Mülkiye Müşavir Müfettişi Ahmet Özer getirildi.

● CHP Küçük Kurultay bildirisinde hükümetin desteklendiği açıklandı.

● İran'ın doğusunda meydana gelen şiddetli depremde 9 bin kişi öldü.

— 18 EYLÜL 1978 —

● CGP Genel Başkanı Feyzioğlu, partisinin Ecevit Hükümetinden çekilme kararı verdiğini açıkladı ve Başbakan Yardımcılığı ve Devlet Bakanlığı görevinden istifa etti.
CGP'li Devlet Bakanı Salih Yıldız, partisinden istifa ederek hükümette kalacağını açıkladı.

● Mısır Devlet Başkanı Sedat, İsrail Başbakanı Begin ve ABD Başkanı Carter arasında toplanan Camp David Zirvesi sonunda, Sedat ve Begin arasında, «Mısır-İsrail Barış Antlaşması Çerçevesi» ve «Ortadoğu Barış Çerçevesi» imzalandı.

bir YORUM

Camp David: Filistin Davasına İhanetin Belgesi

ABD Devlet Başkanı Carter'in girişimiyle ve katılmasıyla Camp David'de bir araya gelen İsraili başbakanı Menahem Begin ve Mısır devlet başkanı Enver Sedat, «Ortadoğu Barış Çerçevesi» adlı bir anlaşma imzaladılar. Böylece, Enver Sedat'ın İsrail gezisiyle başlayan satış pazarlığı bir anlaşmayla sonuçlanıyor, siyonizm, emperyalizmin çizdiği çerçeve içinde Mısır yönetimini dize getiriyordu. Sedat, **kendi** iradesiyle adım adım yuvarlandığı ihanet bataklığında ulaştığı son aşamayı belgelemiş oluyordu.

Ortadoğu sorunu anıldığında akla Filistin sorunu gelir. Filistin halkının iradesi dışında ve Filistinlilerin devlet kurma hakkını görmezlikten gelerek Ortadoğuda değil kalıcı, geçici bir sonuca bile ulaşmanın olanağı yoktur. Bunu ABD emperyalizmi de, Enver Sedat'da, İsrail yöneticileri de bilmektedirler. Ancak, emperyalizmin özlediği amaç, Filistin halkının çıkarlarını atlayarak Arap halklarının karşısına mümkün olduğunca geniş bir blok çıkarmak ve bir zamanlar Arap dünyasının önderliğini yapan Mısır'ı bu blok içinde yer almaya zorlamaktır. Enver Sedat ise, ABD emperyalizminin bu hesabının Mısır vatandaşı kimliğini taşıyan ucuz bir piyonundan başka bir şey değildir. Girişim Enver Sedat'ın sahneye sürülmesiyle başlatıldı ve ihanet belgesi onun imzasıyla arşive konuldu.

ABD emperyalizmi, bölgedeki planını, daha başından beri «barış»

şalıyla örtmeyi deniyordu. Çünkü, emperyalizmin saldırganlığına mevcut uluslararası atmosfer Ortadoğu'da başarı şansı tanımıyordu. Emperyalizmin «barış»ının üniformasız generali ise ancak Enver Sedat olabildi. Zira Sedat, halkına ihanetini, Mısır burjuvazisinin emperyalizmle bağlarını daha da pekiştirmek suretiyle derinleştirmekten yanaydı. Bu amaçla ve «pasaportsuz» olarak İsrail parlamentosunda ABD emperyalizminin «barış planı»nı okumaya memur edildi. Sedat İsril'e «İbrahim Peygamber'in barışını getirdiğini» söylüyordu ama, aslında getirdiği Carter'in kuşatma planıydı.

İrkçı Begin yönetimi kendi ayağıyla gelen Sedat'a sonuna kadar nazlanma şansına sahipti ve bu şansını Camp David'e kadar kullandı. Umduğunu elde ettikten sonra ise TV kameraları Begin'in ender gülen yüzünü geçebildiler. Kazanan gülüyordu!

Kazanan Emperyalizm ve siyonizmdi ama kaybeden Filistin halkı değil, Sedat'ın kendisiydi. Ve Sedat, Kudüs'de başlayıp Camp David'de son bulan mizansen içinde, başlangıç noktasından da geriye düşerek, emperyalizme elini kaptıranın kolunu kurtaramayacağını acı bir örneğini teşkil etti.

Sedat'ın, öteki Arap ülkelerine danışmadan «barış» girişimini tek başına başlatması, antiemperyalist Arap cephesine karşı girişilmiş ilk sabotajdı. Sedat'ın İsrail'e sunduğu ilk barış planının bile Arap halkları ve özellikle Filistin halkı tarafından kabul edilebilir bir yanı bulunmuyordu. Bu plan daha ilk şekliyle bir ihanet belgesiydi ve ihanet belgesi olarak geliştirildi.

İlk planda Filistin halkının kendi kaderini belirleme hakkından söz ediliyordu. Yine bu planda Mısır'ın, İsrail'le tek başına bir anlaşmaya varmayacağı belirtiliyordu. İsrail'in işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesine ilişkin daha **cüretkâr** istekler ilk planda vardı ve bu noktalarda İsrail'le Mısır arasında bazı «pürüzler» ortaya çıktı. Ama bu pürüzler ABD planının uygulamasında aşılmayacak cinsten değildiler. Nitekim aşıldılar da.

Sedat, Camp David'de imzaladığı «anlaşma» ile, İsrail Parlamentosuna sunduğu «Hz. İbrahim Barışı» planından çok daha gerilere düşüyor ve siyonizme teslim oluyordu. Carter bu sonucu sağlamak için oldukça yoğun çaba harcadı ve başardı.

Anlaşma'da Filistin halkının kaderinden hiç söz edilmedi. Bu, ilk barış planına göre geri atılmış adımların başında geliyordu. Filistin halkının sorunlarını dışlayan bir barış planının Ortadoğuda ayağı yer basmayacağı gibi, bu sorun Arap halklarının hayati çıkarlarını içermektedir ve bu yüzden Sedat'ın emperyalizmle uzlaşması Arap halklarının çıkarlarına ters düşmektedir.

Öbür yandan Sedat, ilk barış planı ile öteki Arap uluslarına, İsraille tek başına bir anlaşmaya oturmayacağına dair güvence veriyordu. Camp David'de vardığı anlaşma tek yanlı bir anlaşmaydı ve Enver Sedat bu konuda da geri bir adım atmıştı.

Öte yandan Sedat, Mısır'ın taleplerinde de ilk plana göre Camp David'de oldukça geri adımlar atmıştı. Mısır'ın ve tüm Arap uluslarının çıkarlarının güvencesini, BM'in İsrail'in işgal altında tuttuğu topraklara ilişkin muhtelif kararları oluşturuyordu. Bu kararların öngördüğü hükümler gözardı edilerek İsrail karşısında başarı kazanmanın mümkün olamayacağı uzun yıllardır anlaşılmiş bulunmaktadır. Mısır'ın İsrail'le tek başına oturduğu toprak pazarlığında da kaybeden Mısır olmuştur. İsrail Sina'dan belli koşullarla çekilmeyi kabul etmiş ve fakat işgal altında tuttuğu öteki toprak üzerinde anlaşmaya varılamamıştır. Bu arada İsrail için önemli bir kazanım da, işgal altındaki topraklarda kurulmuş ve kurulmakta olan **yerleşim merkezleridir**. Yerleşim merkezlerinin kaldırılması bir yana, anlaşmaya göre İsrail iki ay süre ile yerleşim merkezi kurmayacaktır. İki aydan sonra yerleşim merkezlerinin yeniden kurulmasına geçileceğine ilişkin Begin bir açıklama yapmıştır. Sedat bu anlaşmayla aynı zamanda kendi halkının çıkarlarını da emperyalistlere ve siyonistlere peşkeş çekmenin vebali altına girmiş bulunmaktadır.

Arap dünyasından ve barışsever güçlerden anlaşmaya geniş tepkiler yükselmiştir. Başından beri Sedat'ın girişimine karşı çıkan bu güçler, anlaşmanın Enver Sedat'dan başkasını bağlamayacağını açıklamışlardır. Anlaşmaya karşı İsrail'de de yaygın tepkiler yükselmiştir. Camp David öncesinde, İsrail'in ödün vermesini savunan yüzbinlerin katıldığı mitingler, İsrail halkının barışsever niteliğini göstermiştir. Bu nedenle Camp David'de varılan anlaşma, taraf olan egemen sınıfların dışında hiç kimseyi bağlamayacaktır ve Arap halklarının mücadelesini arkadan hançerlemiş olmanın ötesinde herhangi bir değişikliğe yol açmayacaktır.

Arap Red Cephesi, Şam'da yaptığı bir toplantıda bu konuları ele almış ve anlaşmaya karşı bütün gücüyle savaşma kararı almıştır. Öbür yandan ilerici Arap rejimlerinin pek çoğu Mısır'la siyasal ilişkilerini kesme kararı almışlar, öteki Arap ülkeleri de bu eğilimde olduklarını dile getirmişlerdir.

Arap uluslarının tepkisi karşısında Camp David hainleri, varılan anlaşmanın Ortadoğu'da uygulama şansının bulunmadığını anlamışlardır. Sedat anlaşmayı bir zafer gibi göstermeye çalışmış ve bu amaçla ABD dönüşü bazı uğraklar seçmiştir. Ancak umduğunu bulamamış ve en güvendiği dostlarından bile tasvip görmemiştir. Suud rejimi bile Sedat'a yeşil ışık yakmaktan kaçındığına göre Enver Sedat'ın yalnızlığını anlamak mümkündür.

Carter, anlaşmaya taraftarlar bulmak için Ortadoğu'ya barış elçileri göndermektedir. Bu «elçilerin» bazı Arap yöneticilerini ikna etme şansları bulursa bile, başta Filistin halkı olmak üzere tüm Arap halkları ve bu arada İsrail halkı, Camp David mızıkacılarını kendi niyetleriyle başbaşa bırakacak deney ve kararlılığa sahip bulunuyorlar.

19 EYLÜL 1978

- Millet Meclisi 228 üyenin katılımıyla olağanüstü toplandı; içtüzük değişikliği kabul edildi.
- Başbakan Ecevit, «Hükümetin sağlamlığı ve giderek artan bir başarıyla görevine devam edeceği konusunda hiçbir kuşku bulunmadığını» söyledi.
- Merkez Bankası Başkanı Cafer Tayyar Sadıklar Bakanlar Kurulu kararnamesi ile görevden alındı.
- İstanbul Cumhuriyet Savcılığı, MHP Genel Başkanı Türkeş ve Milletvekili Agah Oktay Güner hakkında «Adli zabitanın görev yapmasını engellemek ve suçlulara yataklık etmek»ten kovuşturma açmak için araştırma yapmaya başladı.
- Suriye, Libya, Cezayir, FKÖ ve Güney Yemen'in oluşturdukları «Red Cephesi», Camp David anlaşmasını şiddetle kınayarak, Enver Sedat'ı ihanetle suçladı.

20 EYLÜL 1978

- Ticaret Bakanlığı tarafından, Türkiye'ye getirilecek yabancı sermaye ile dış kredilere Türk Lirasının dış değerindeki düşüşlerden yararlanma olanağı tanındı.
- Türk Lirasının değeri Mark'a göre 14 kuruş, İsviçre Frangı'na göre 75 kuruş düşürüldü.
- AET, Türkiye'nin narenciye ürünleri konusunda indirimli tarife uygulanması yolundaki istemini reddetti.
- ATAS Rafinerisindeki grev kararının Bakanlar Kurulu tarafından ertelenmesi üzerine, rafineri yüzde 40 kapasiteyle üretime başladı.
- İstanbul'da, Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencisi Mustafa Yaşar'ın cenaze töreninde, dışardan açılan ateşle bir kişi öldürüldü.
- Çalışma Bakanlığı, MC iktidarı döneminde usulsüz atandıkları belirlenen 90 iş müfettişinin işine son verdi.
- Suudi Arabistan ve Ürdün, Camp David anlaşmasına karşı çıktılar.
- TASS Ajansı: «Diktatör Somoza Amerikan silahlarıyla Nikaragua halkının kanını akıtırken, ABD, sözde barışçı girişimlerle dünya kamuoyunu uyutmaya çalışıyor.»

21 EYLÜL 1978

- İstanbul'da 2, Edirne ve İzmir'de de 2 kişi öldürüldü.
- Hükümete savurganlığı önlemek amacıyla 20'den fazla yasada değişiklik yapma olanağı sağlayan «Yetki Tasarısı» Millet Meclisi'nde kabul edildi.
- Suriye Devlet Başkanı Esat: «Mısır'la İsrail, Suriye'ye karşı ortaklaşa bir saldırı düzenleyebilir.»
- İsrail Başbakanı Begin: «Geçili sürenin sonunda da kuvvetlerimizi Şeria'dan çekmeyeceğiz» dedi.

İFLÂH OLMAZ MAKYAVELİZM HASTALIĞI

ALİ DOĞU

"4. Genel Kurulunuz, Türkiye'nin çok kritik günler yaşadığı bir zamanda toplanıyor. Emperyalist baskıların yoğunlaştığı, faşist terörün tırmandığı, tam boy açık faşizm için elverişli koşulların oluşturulmak istendiği, ve faşist saldırıları önlemek adına demokratik hak ve özgürlüklere yönelik yasal şiddet uygulamalarına girişildiği günlerdeyiz.

Faşizm, örgütlü birleşik kitlesel güçle önlenebilir, getirilebilir. Tüm ilerici, demokratik hareket ve kuruluşların örgütlü birleşik güç haline dönüştürülmesi, başarılması gereken en ivedi görevdir. Örgütlü birleşik kitlesel güç içinde, demokratik kitle örgütlerinin çok önemli yeri ve işlevi vardır. Bu örgütler, örgütsel kimliklerini koruyarak, kendi kitlelerini harekete geçirip yönlendirecek kaldıraçlar olmak durumundadırlar.

Kitle örgütlerinin hem kendi özgün işlevlerini gereğince yerine getirebilmeleri, hem bu işlevlerden hareketle kitleleri emperyalizme ve faşizme karşı etkin bir biçimde mücadeleye geçirebilmeleri için uyumlu biçimde bütünleşmiş, güçlü örgüt yapılarına sahip olmaları şarttır.

Kitle örgütleri içinde dar grup hesaplarıyla örgüt bütünlüğünü zayıflatıcı, dağıtıcı hareketler, örgüt kitesinin eş türden niteliğini sulandırıcı girişimler son derece tehlikeli, örgütü tasfiye edici eylemlerdir. Emperyalizme ve faşizme karşı etkin mücadele edebilmek için tüm ilerici, demokratik hareket ve kuruluşların örgütlü birleşik güç haline dönüşebilmesi ihmal edilmez bir zorunluluk olarak

gündeme geldiği bir zamanda, örgütlerin tasfiyesi sonucunu verecek olan davranışlardan titizlikle kaçınılmalıdır.

Türkiye öğretmenlerinin en büyük, en güçlü, demokratik mesleki kuruluşu olan ve geçmişten olumlu mücadelenin mirasını devralmış bulunan TÖB-DER'in 4. Genel Kurulu'na bütün bu tehlikelerin ve tuzakların bilincinde olarak çalışmalarını yürüteceğine ve sonuçlandıracağına duyduğum güvenle yürekten başarılar diler, saygılar sunarım."

Yukardaki sözler TÖB-DER 4. Olağan Genel Kurulunda okunan bir mesajda söylenmiştir. Mesaj kimin adına okunmuştur diye önce merak ediyor insan. Mesajda kâğıt üzerinde doğru, tutarlı şeyler söylenmiş. Özellikle altı çizilip vurgulanması gereken yerler var: «Kitle örgütlerinin... kitleleri emperyalizme ve faşizme karşı etkin bir biçimde mücadeleye geçirebilmeleri için *uyumlu biçimde bütünleşmiş, güçlü* örgüt yapılarına sahip olmaları şarttır.» Ya da «Kitle örgütleri içinde *dar grup hesaplarıyla* örgüt bütünlüğünü *zayıflatıcı, dağıtıcı* hareketler, örgüt kitlesinin eştürden niteliğini *sulandırıcı* girişimler son derece tehlikeli, *örgütü tasfiye edici* eylemlerdir.» Ya da faşizme ve emperyalizme karşı birliğin gündemde olduğu «bir zamanda örgütlerin tasfiyesi sonucunu verecek davranışlardan *titizlikle kaçınılmalıdır.*» Ve nihayet «... TÖB-DER'in 4. Genel Kuruluna bütün bu *tehlikelerin ve tuzakların* bilincinde olarak çalışmalarını yürüteceğine ve sonuçlandıracağına duyduğum güvenle yürekten başarılar diler, saygılar sunarım» gibi...

Evet, görüldüğü gibi mesajın sahibi geçen TÖB-DER Genel Kurulunda ne yapılması ve ne *yapılmaması* gerektiğini ciddi gerekçeleriyle birlikte gayet güzel dile getirmiş. Getirmiş ama, bu mesajı Genel Kurula gönderen kişinin taraftarlarının yalnız Genel Kurulda değil, Genel Kurul öncesinde de yaptıkları ve yapmadıkları mesajda söylenenlerle tam bir tezat teşkil ediyor. Çünkü mesajın sahibi Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı *Behice Boran'*dır (Yürüyüş, Sayı 177). Taraftarları da TÖB-DER Genel Kuruluna «Demokrasi İçin Birlik» adı altında katılan TİP yanlısı delegeler. Demokrasi İçin Birlik Grubu Genel Kurul öncesinde *herkesin bildiği davranışlar* içerisinde Genel Kurula hazırlanırken TİP Genel Başkanı o davranışlarla tam bir tezat teşkil eden yukardaki mesajı kaleme almaktan perva duymamış, o mesaj Genel Kurulda okunduktan sonra da «taraftarlar» (Demokrasi İçin Birlik grubu) yine herkesin malûmu olan ve mesajda söylenenlerle tam

bir tezat teşkil eden davranışları aynı pervasızlıkla sürdürmüşlerdir.

Ne yapmışlardır? Behice Boran'ın gösterdiği hedeflere ulaşacak yolların hiç birine itibar etmemişlerdir. Örgütün bütünlüğünü, öğretmen hareketinin genel çıkarını ve faşizme karşı mücadele birliğinin gereklerini hiçe sayarak kendi dar gurupçu hesaplarını, gurup kinlerini herşeyin üstünde tutmuşlardır. Bu tutumlarında baştanberi ısrarla direnerek, Behice Boran'ın yapılmamasını sağlık verdiği şeylerin tümünü yapmaktan kaçınmamışlardır.

Ve Behice Boran da, Demokrasi İçin Birlik gurubunun böyle davranacağını, bunun hazırlığı içinde olduğunu bile bile Genel Kurula o mesajı gönderip orda o lâfları etmekten, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, perva duymamıştır! Bu davranış, tümüyle, TİP'te siyaset belirleyip uygulayanların iflâh olmaz makyavelizm heveslerini hayata geçirmede bir hayli yol almış olduklarını, yeni yol arkadaşlarından bu konuda çok şey öğrendiklerini göstermektedir.

Demokrasi İçin Birlikçi'ler ve onlar adına yazıp çizenlerin pervasızlığı bununla da kalmamaktadır. TÖB-DER Genel Kurulu bittikten sonra Yürüyüş Dergisinde yayınlanan bir değerlendirme yazısında son Genel Kurul öncesi dönemle ilgili olarak bakınız ne deniyor:

“Birlik ve Dayanışma” grubu, yalnızca Gazioğlu ekibinin yönetime gelişini sağlamakla kalmadı. Bugüne kadar süregelen gelişmelere bakıldığında ve bugünkü sonuçların nedenleri için geride kalan olaylar yeniden irdelendiğinde açıkça şu görülüyor: «Birlik ve Dayanışma», bir yandan Gazioğlu ekibinin yönetime gelmesini sağlayıp, TÖB-DER'i derin bir bunalımın içerisine sokarken, diğer yandan bu provokatif nitelikli yardımla atılacak adımları daha sonraki provokasyonlara araç kılacak ve giderek burjuvazi tarafından arzulanan TÖB-DER'i parçalama, onu likide etme amacına ulaştıracak tehlikeli bir hedefi önüne perspektif olarak aldı. O da, ayrı bir örgüt oluşturma hesap ve planları idi. Böylece, maddi bakımdan koşulları olmayan, TÖB-DER'i parçalamaktan öte bir işlevi sağlayamayacak bu hesabı giderek netleştirip görülebilir duruma getirecek işler yaptılar. Sonunda artık herkesçe bilinen bu yanlış ve tehlikeli ve bugünkü verili koşullarda gerçekleş-

şecek olursa açıkça ihanet olacak ayrı örgütlenme planlarını açıkça öneri haline getirip gündeme aldılar."

(Yürüyüş, Sayı 177)

Yürüyüş Dergisinde bunların yazılıp yayınlanması da başlıbaşına bir pervasızlık örneğidir. İşleri karıştırmakta suçlularla elbirliği yaptıktan sonra sureti haktan görünmeye kalkmanın ve herkesi göz göre göre aldatabileceğini sanmanın insana pes dedirten bundan âlâ örneği nerede bulunabilir? Öyle bir pervasızlık ki, bunları yazabilenler şecaat arzederken şirketlerini söylediklerinin bile farkında değiller. Ya da farkında olsalar da böylesi bir tutarsızlık onlara vız geliyor. Pervasızlıklarını pişkinlikle perçinliyorlar.

Genel Kurul öncesinde Demokrasi İçin Birlik gurubunun *Birlik Dayanışma ve Halkçı Eğitimciler guruplarıyla ittifak yaptığı* ve Genel Kurulda bu gurupların birlikte davranıp ortak listeyle seçime katılacakları herkes tarafından biliniyordu. Derken Genel Kurulda Behice Boran'ın mesajı okundu. Mesajda ne deniyordu? «Kitle örgütlerinin... uyumlu biçimde bütünleşmiş, güçlü örgüt yapılarına sahip olmaları şarttır,» deniyordu. Demek ki Demokrasi İçin Birlik'çiler *bu şartın yerine getirilmesini* sağlamak için Birlik Dayanışma'cılar ve Halkçı Eğitimciler'le ittifaka girmişlerdi.

Herkesin, söylenenlerden ve yapılanlardan bu anlamı çıkaracağı ortada değil midir? Ama hayır! Meğer hiç de öyle değilmiş! Öyle olmadığını Demokrasi İçin Birlik gurubu adına yazı yazan Yürüyüş Dergisinden öğreniyoruz. Birlik Dayanışma'cılar, *daha 3. Olağan Kongre ertesindenberi*, «burjuvazi tarafında arzulanan TÖB-DER'i parçalama, onu likide etme amacına ulaştıracak tehlikeli bir hedefi önlerine perspektif olarak» almışlar. Bu da «ayrı bir örgüt oluşturma hesap ve plânları» imiş. Birlik Dayanışma'cılar «gerçekleşecek olursa *açıkça ihanet olacak* ayrı örgütlenme plânlarını açıkça öneri hâline getirip gündeme» almışlar.

Birlik Dayanışma'cıların baştanberi amaçları neymiş gördük. Kısaca, örgütü tasfiye etmek. Bunu Yürüyüş Dergisi yazıyor. Halkçı Eğitimciler kimler? Onlar da, yine Yürüyüş'ün deyişiyle, «TÖB-DER'i parçalama, onu likide etme amacı»nı güden burjuvazinin partisi CHP'ye yakınlıklarıyla bilinen delegeler. Kitle örgütlerinin «tasfiyesi (likide edilmesi) sonucunu verecek davranışlardan titizlikle kaçınılmalıdır,» diyen kim? Demokrasi için Birlik'çilerin lider belledikleri Behice Boran değil mi? «Burjuvazinin arzusu» doğ-

rultusunda «açıkça ihanet plânları»nı gündeme getiren, «ayrı örgüt oluşturma hesapları» içinde olan örgüt yıkıcıları, bölücüleriyle kutsal ittifak kuranlar ve bu ittifakı Birlik Dayanışmanın mak-yavelizminin sökmeyeceği anlaşılınca kadar CHP Genel Merkezinin farassut ve himayesi altında ısrarla, iştiyakla sürdürenler, Birlik Dayanışmanın kongre ve mahkeme oyunlarına yordakçılık, hattâ kimi zaman akıl hocalığı edenler, böylelikle burjuvazinin arzusunun gerçekleşmesine aktif katkıda bulunanlar ve bekleyip bekleyip de atı alan Üsküdarı geçtikten sonra «mız çıkarma» kurnazlığına sarılanlar kimler peki? TİP yanlısı Demokrasi İçin Birlik gurubu! Behice Boran'ın mesajını Genel Kurulda avuçları patlayanadek alkışlayanlar!

«Bu ne karışık turşu, o ne perhiz, arkadaş?» demezler mi insana? Herşey bir yana, Türkiye'nin yegâne eğitim emekçileri örgütünü «uyumlu biçimde bütünleşmiş, güçlü örgüt yapısına sahip» kılma yolunda ittifak yapmak için bula bula iki yıldanberi örgütü bölüp parçalamak, burjuvazinin kuyruğuna takmak için provokasyon düzenlediğini söylediklerinizi mi buldunuz demezler mi? Derler ama belli ki bu arkadaşların hiç mi hiç umuru değil kimin ne diyeceği. Genel Başkanlarının mesajında «Tüm ilerici, demokratik hareket ve kuruluşların örgütlü birleşik güç hâline dönüştürülmesi en ivedi görevdir» denildiği halde, yine de umurları değil. O kadar değil ki, «Türkiye'nin çok kritik günler yaşadığı bir dönemde» demokrasi güçlerinin birliğini sağlama ivedi görevini, TÖB-DER gibi en büyük ve güçlü bir kitle örgütünü bölüp parçalayarak burjuvazinin kuyruğuna takmayı tezgâhlayanlarla, bu «hedefi önlerine perspektif olarak alanlar»la, «gerçekleşecek olursa açıkça ihanet olacak ayrı örgütlenme plânlarını gündeme alanlar»la birlik olabilmekte, burjuvazinin arzusu *fiilen* gerçekleşinceye kadar birlikte hareket edebilmektedirler. Sonra da işi pişkinliğe vurup, sözkonusu «ihanet»in *gerçekleşmesini önlemek için* bunu yaptıklarını iddia edebilmektedirler!

Bütün bunları yapabilmektedirler, çünkü onlar ele talkın verip kendileri salkımı yutmakta (salkım da salkım olsa bari!) pek ustadırlar. «Kitle örgütleri içinde dar gurup hesaplarıyla örgüt bütünlüğünü zayıflatıcı, dağıtıcı hareketler, son derece tehlikeli, örgütü tasfiye edici eylemler» son olayda bir kere daha tescil edildiği gibi onların şanındandır! Pervasızlıkları da dar gurupçuluğa sınımsız sarılmalarından, bekalarını orda görmelerindedir. Son TÖB-DER Genel Kurulu öncesinde ve Genel Kurul sırasındaki davranışları ve sonradan yazdıkları bunun en son örneği olmuştur.

Üstelik bu arkadaşların «ahde vefa»ları da yoktur. Olmadığı son davranışlarıyla ortaya çıkmıştır. Genel Kurul öncesinde ve Genel Kurul sırasında TÖB-DER'i «uyumlu biçimde bütünleşmiş, güçlü örgüt yapısı»na kavuşturmak amacıyla (!) en olmayacak çevrelerle ittifak kurduktan sonra, ellerindeki küçük gücle kalkıştıkları büyük oyunun sökmediğini görünce, bu defa yeni yol arkadaşlarını sipsivri ortada bırakmaktan perva duymamışlardır. Genel Kurul öncesinde, taa 3. Kongreden bu yana örgütü likide edici davranışlar içinde olduğunu söyledikleri Birlik Dayanışma'nın kuyruğuna takıldıkları, onun kuyruğunda her türlü olumsuzluğu irtikâp ettikleri halde, Genel Kurul sonrasında Birlik Dayanışmayı «bölücü, yıkıcı, tasfiyeci davranışlarıyla başbaşa» bırakıp ona en ağır suçlamalarla (onun bu suçlamaları haketmesi ayrı konu) yüklenmeye başlamışlardır. Böylece dört gün içinde, kuyrukçunun kuyrukçusu olmaktan, örgütün bütünlüğünün ve bağımsızlığının öncü (!) şampiyonluğuna terfi ederek ne yaman «taktisyenler» olduklarını dosta düşmana ispat etmişlerdir!

Kaldı ki bu davranışları aslında sadece *göstermeliktir!* TİP yanlısı Demokrasi İçin Birlikçiler sahte Birlik Dayanışma kongresine katılmamakla birlikte meşrû kongrenin iptalini sağlama yolunda CHP'lilerle birlikte davranmaktan hâlâ geri durmamaktadırlar. Hem meşrû yönetimin, hem de Birlik Dayanışmacı «yönetim»in gayri meşrû olduğunu ileri sürerek CHP genel merkezinin tam arzuladığı yolda hareket etmektedirler. Yürüyüş gibi TİP sıyaseti sözcüleri de bu davranışın savunuculuğunu üstlenerek, işçi sınıfının bağımsız çizgisi adına ağız dolusu lâf edip *gerçekte* burjuvaziye yaranmaya çalışmaktadırlar.

Öte yandan, kullandıkları «taktik»lerden bir diğeri düpedüz yalan söylemek, yalan yazmak, yalan yaymaktır. Türkiye demokratik öğretmen hareketini iki yıl boyunca içte ve dışta büyük bir başarı ve yetkinlikle temsil eden örgüt yöneticilerini en olmadık iftiralarla karalamaya çalışmaktır. Herkesin gözü önünde cereyan eden olayları kör kör parmağım gözüne değiştirip, olmamışı olmuş gibi göstermekten hiç perva duymamaktadırlar. Bu eski illetlerinin en son arazından biri Genel Kurulda Birlik Dayanışma, Demokrasi İçin Birlik ve sosyal demokrat Halkçı Eğitimciler kutsal ittifakı karşısında, bu burjuva saldırısı karşısında Demokratik Merkezîyetçilerin oluşturduğu ittifaka Maocuların da katıldığı yalanıdır. Böyle birşey olmadığını, Maoculara hiç bir ittifaka girilmediğini, oluşturulan anti-tekelci ittifaka Maocuların hiç bir biçimde destek olmadıklarını dünya âlem biliyor. (Bak. KİTLE, Sayı: 226) Maocu-

lar bunu kendileri açık açık ilân ediyorlar. Oysa bundan önceki Genel Kurulda Maocuların *Demokrasi İçin Birlik listesine oy verdikleri* yine Maocuların kendileri tarafından açıklanmıştı!

Bu kuyruklu yalana, ne gibi emeller ve hedefler güttüklerini kendilerinin söyleyip yazdıkları Birlik Dayanışma'nın kuyruğunda yer alıp geçen TÖB-DER yönetiminin «para yediği» yolunda ulu-orta iftiralar ve karalamaları piyasaya sürmek de eklenince (Bak. Yürüyüş, sayı 177) Demokrasi İçin Birlik'çilerin ve Yürüyüş'çülerin pervasızlık kapasitelerinin boyutları daha iyi anlaşılır.

Özetleyecek olursak:

● TİP yönetimi tutulması en doğru olan yolu, yani TÖB-DER'de siyasal açıdan birbirine en yakın unsurların, sosyalistlerin mümkün olan en geniş ittifakını sağlama yolunda hiçbir çaba göstermemiştir.

● TİP, Türkiye'de sosyalist ve demokratik hareketi CHP'nin kuyruğuna takmak misyonunu yüklenmiş ve bu politikasıyla DİSK'te TİP'e de daha önce ağır darbeler indirmiş olan «ilerlemecilerle» kader birliği etmeyi uygun görmüştür. Böylece kuyrukçunun kuyrukçusu olmuştur.

● TİP, «İlerlemecilerin» demokrasi güçlerini bölerek Cumhuriyet Halk Partisinin kuyruğuna takma, gerekirse örgütü parçalama politikasına gerek TÖB-DER kongresi öncesinde, gerekse kongre sırasında sürekli âlet olmuştur. Bu bakımdan, burjuvazinin TÖB-DER'i etkisizleştirme plânının uygulamaya konulmasının ve Genel Kurul sonrası olumsuz gelişmelerin baş sorumluluğunu Birlik Dayanışma ile birlikte paylaşmaktadır.

● TİP, «İlerleme» batağında kulaç atmanın kendisini nerelere götürdüğünün neden sonra farkına varabilmiş, fakat bu sefer de dürüstçe özeleştirii yapacağı yerde, hamasi demeçlerle örgüt bütünlüğünün koruyucusu rolüne sıvanarak zeytinyağı gibi yüze çıkmaya kalkışmıştır.

Sonuç olarak TİP, bilimsel ilkelere dönmemekte, işçi sınıfı sosyalist hareketinin bölünmüşlüğüne inkâr etmekte ve dolayısıyla birlik yolunda çaba harcamamakta, buna bağlı olarak da demokrasi güçlerini bütünleştirme yolunda mücadele etmemekte ısrar ederse, ne sosyalist harekete, ne de demokrasi mücadelesine bir yarar sağlayamayacak, son TÖB-DER Genel Kurulunda da bir ke-re daha görüldüğü gibi egemen sınıfların değirmenine su taşıma misyonuna «ilerlemeciler»le birlikte kendini adamak zorunda kalacaktır.